

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

12. številka

januar 2015

IZPOD PERESA

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

ZA DEKLETA IN FANTE

MED ODMOROM

POTUJEMO

Narisali: Maja Režonja in Lana Luštrik, 7. b

UVODNIK

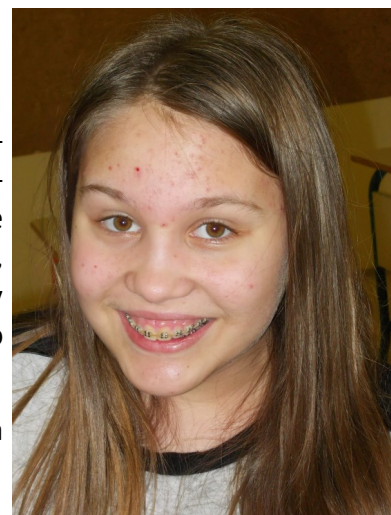
Dragi bralci!

In tukaj je! Prva izdaja Pr(a)ve besede letošnjega leta! Počitnice se približujejo in končano je prvo ocenjevalno obdobje. Upam, da ste z ocenami zadovoljni, kakor boste s časopisom, ki vam ga je pripravilo uredništvo Pr(a)ve besede. V tej številki boste več izvedeli o Ani Frank in razstavi na naši šoli, lahko boste uživali v potopisu, izvedeli, kdo so hipsterji in kakšen je njihov slog oblačenja. Lahko boste prebrali nekaj grozljivih zgodb, ki vas bodo pošteno ustrašile.

Želim vam veliko prijetnega branja! In ne bodite žalostni, ker naslednja številka izide šele čez nekaj mesecev.

Lep pozdrav.

Kiara Ferenc Stanko

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–11

Potujemo 12-13

Za dekleta in fante 14-25

Izpod peresa 26-44

Med odmorom 45-55

Strip 56

Naša ekipa: (z leve): Nik, Lara, Taja, Sven, Neva, Maja, Kristina, Suzana, Kiara, Lana, Maša in Nej

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavni urednik: Kiara Ferenc Stanko

Pomočnici glavnega urednika: Neva Accetto Vranac in Kristina Hrast

Novinarji: Nej Fajon, Suzana Medić, Nik Knavs Vouko, Taja Bricelj, Lara Bricelj, Maja Režonja, Sven Mačefat, Maša Mlakar, Lana Luštrik

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom učiteljic razredne stopnje in učiteljice Petre Novak Trobentar

Fotografija: Bojan Maričič

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

**Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana**
Ulica Pohorskega bataljona I
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevkn.net>

EKSKURZIJA NA DUNAJ

Spomenik Johannu Straussu

zo, številne razkošne parke in mestne palače. Med sprehodom po mestu smo si ogledali mogočno cerkev sv. Štefana, državno opero in palačo Hofburg, od koder danes Avstrijo vodi njihov predsednik. Obiskali smo prirodoslovni muzej in glasbeni muzej, kjer smo se preizkusili tudi kot skladatelji in dirigenti. Na poti domov smo se zaustavili še v zabaviščnem parku Prater in pri znameniti hiši arhitekta Hundertwasserja.

Učenci 7., 8. in 9. razreda, ki obiskujejo izbirni predmet Nemščina, so skupaj z učenci Osnovne šole Bežigrad preživeli 16. in 17. maja 2014 dva nepozabna dneva na Dunaju. Dunaj je mogočno cesarsko mesto, polno zanimive zgodovine in privlačna prestolnica kulture, glasbe in umetnosti. Ogledali smo si cesarski двореc z vrtovi Schönbrunn, nato smo se zapeljali po mestnem obroču in videli avstrijski parlament, dunajsko mestno hišo, univer-

Zabaviščni park

Celoten izlet na Dunaj mi je bil zelo všeč, saj smo si ogledali veliko zanimivih stvari in ustanov, ki so značilne za Dunaj. Zanimiva je bila tudi glasbena hiša ali Haus der Musik. V njej smo spoznali dunajsko glasbo, njeno zgodovino in skladatelje, ki so bili lepo predstavljeni. Tu smo se lahko tudi sami preizkusili v glasbi. Všeč mi je bil tudi sprehod skozi adrenalinski park Prater, ki bi ga v kratkem rada obiskala. Tudi prosti čas je bil odličen, saj smo se lahko sami sprehodili po mestu, po trgovinah in šli na kosilo v McDonalds. Zvečer pa smo spali v hostlu in se družili. Ta izlet je bil res odličen in upam, da bomo podobnega še kdaj ponovili.

Sara Kralj, 9. b

Rad potujem v velika mesta, in Dunaj ni izjema. Ob vožnji smo se družili in poslušali vodičeve zanimive razlage. Pokrajina je bila zanimiva, tako da nam je bila vožnja všeč. Ko smo prispeli na Dunaj, smo si ogledali двореc Schönbrunn, tudi ta ogled je bil zanimiv. Udobno smo se namestili v hostlu in imeli okusen obrok. Sicer je bilo spanca bolj malo, ker smo se družili s sošolci. Zelo mi je bil všeč ogled glasbenega muzeja, v katerem je bilo veliko zanimivih eksperimentov. Vse skupaj se je zaključilo z obiskom restavracij hitre hrane in okusne hrane Dunaja.

Martin Simčič, 9. a

V petek, 16. 5. 2014, smo se odpravili na Dunaj. Peljali smo se 6 ur, saj smo se med potjo dvakrat ustavili. Prvi dan je bil naporen. Ogledali smo si veliko znamenitosti in izvedeli veliko o Dunaju in njegovi zgodovini. Ogledali smo si palačo z vrtovi, ki je bila zanimiva in prečudovita, ter cerkev sv. Štefana. Dan je bil naporen, vendar kljub vsemu zanimiv in zabaven, saj sem imela veliko časa, ki sem ga preživela s svojimi prijateljicami. Naslednji dan smo se izmučeni, vendar z nasmehom na obrazu, odpravili domov.

Nastja Prusnik, 8. b

Šahovski krožek

V šolskem letu 2013/2014 je na šoli potekal šahovski krožek, ki ga je obiskovalo 23 učencev in učenk od 1. do 5. razreda. V mesecu marcu in aprilu smo organizirali šolsko tekmovanje. Prvo mesto je zasedel Klemen Klopčič iz 5. a. Na drugem mestu je bil David Sedmak iz 5. b, tretje mesto pa je osvojil Mark Iztok Lunder iz 2. a.

David Sedmak, Klemen Klopčič, Mark Iztok Lunder

Anja Peternel, mentorica šahovskega krožka

Na šoli smo organizirali tudi šahovsko tekmovanje, kjer so učenci igrali proti učiteljem. Ekipo učiteljev so sestavljali Bojan Maričič, Stojan Milenković, Samo Jeraj in Anja Peternel. V ekipi učencev so bili David Sedmak, Odon Kerec, Aljoša Koruza, Klemen Klopčič, Aleksander Kline in Mark Iztok Lunder. Končni izid je bil neodločen (3 : 3). Bravo učenci!

David Sedmak in Bojan Maričič

Samo Jeraj in Odon Kerec

ŠAHOVSKI TURNIR MLADIH

Šahovska zveza Slovenije organizira vsak mesec šahovski turnir mladih. Ciklus šahovskih turnirjev je namenjen šahistkam in šahistom osnovnih šol. V šolskem letu 2014/2015 načrtujejo izvesti devet turnirjev. Na septembrski turnir se je prvič prijavil Klemen Klopčič, učenec 6. razreda, ki je lani osvojil tudi zlato medaljo na šolskem tekmovanju OŠ Franceta Bevka. Na turnirju je bilo prijavljenih 50 šahistov iz različnih šol in šahovskih klubov. Klemen se je zelo dobro odrezal. Čestitamo!

Klemen razmišlja o potezi.

PRVI PLANINSKI IZLET NA BLEJSKO KOČO

V soboto, 4. 10. 2014, smo pričeli z novo planinsko sezono. Tako kot lansko leto tudi letos sodelujemo s Planinskim društvom Ljubljana – Matica. Otvoritev sezone je bila uspešna, saj se je na prvi izlet prijavilo kar 45 mladih planincev.

Zbrali smo se ob 8. uri pred našo šolo. Ko smo napolnili avtobus, smo se iz sončne Ljubljane odpeljali proti oblačni Gorenjski. Na Pokljuki smo se nam pridružili še planinci iz OŠ Ledina in OŠ Vrhovci. Skupaj smo se odpravili proti našemu cilju. Prvi del poti

je bil lep, hodili smo po zložni, makadamski poti do planine Javornik, kjer smo imeli tudi prvi počitek. Nato smo se začeli počasi vzpenjati in po dveh urah in pol (in 400 m višinske razlike) počasne hoje smo le prišli na naš 1630 m visok cilj – Blejsko kočo na Lipanci. Žal sončka ni bilo veliko, zato smo se morali toplo obleči. Na vrhu je

naše številne nove članice pričakal tradicionalen in zaslužen planinski krst. Čas je prehitro minil in kmalu smo se odpravili nazaj proti avtobusu in proti Ljubljani.

Planinci v družbi vodnika Jureta.

Takole pa je izgledal krst.

Planinski krožek smo začeli polni pričakovanj in radosti. Veseli nas, da je na šoli vsako leto več planincev in upamo, da se bo ta trend nadaljeval tudi v prihodnje.

Mentorica: Jana Kebler Zaletel

IZLET NA MESTNI VRH

V soboto, 15. 11. 2014, smo se planinci, kljub slabi vremenski napovedi, odpravili na naš drugi izlet v Kočevje. 27 učencev se je pogumno podalo po strmi, blatni gozdni poti do našega cilja – Mestnega vrha.

Po dveh urah počasne in prijetne hoje smo prišli do Koče pri Jelovem studencu. Koča leži na 850 m nadmorske višine in je ime dobila po 50 m oddaljenem studencu, ki nikoli ne presahne. Pri koči smo imeli tudi daljši počitek, ki pa so ga

učenci bolj kot za počitek izkoristili za lovljenje in igro. Seveda nismo pozabili tudi na naš tradicionalni planinski krst. »Krščeni« so bili vsi mladi planinci, ki so se letos prvič udeležili izleta s planinskim krožkom. Pot smo nadaljevali proti Mestnemu vrhu in razvalinam gradu Fridrihštajn.

Jana Kebler Zaletel

VELIKI ŠOLSKI ATLETSKI POKAL

LJUBLJANA, 17. 9. 2014

V sredo, 17. 9. 2014, so se učenci in učenke 9. razreda udeležili tekmovanja v velikem šolskem atletskem pokalu. Žal se malega šolskega atletskega pokala učenci 5.–7. razreda niso mogli udeležiti, ker je potekal vzporedno z otvoritvijo naše prenovljene telovadnice. Naši tekmovalci in tekmovalke so se borili in dosegli nekatere odlične rezultate.

Medalje so osvojili:

Lara Bricelj - 2. mesto v teku na 600 m

Črt Komac - 3. mesto v teku na 1000 m

Žak Ruben Šinkovec - 3. mesto v skoku v daljino

Ostali rezultati - starejša kategorija:

60 m: Urban Lenarčič (4. mesto), Tim Drekalovič Mencinger (8. mesto)

300 m: Luka Ferjančič (8. mesto), Ula Sok (9. mesto)

1000 m: Luka Banovič (7. mesto), Tina Sluga (6. mesto)

Skok v daljino: Neja Vrtovec (7. mesto),

Lara Bricelj, 2. mesto

Članice štafete

Met vortexa: Ana Jeras (13. mesto), Lara Kužnik (20. mesto)

Štafeta učenci (Tim Drekalovič Mencinger, Črt Komac, Urban Lenarčič, Luka Banovič): 6. mesto

Štafeta učenke (Ula Sok, Kaja Furlan, Tina Sluga, Lara Bricelj): 7. mesto

Ekipno - učenci: 6. mesto

Ekipno – učenke: 7. mesto

PO DOLENJSKI

21. 10. 2014 smo se deveti razredi odpravili na kratko ekskurzijo, saj je trajala samo do štirinajste ure.

Ob osmih zjutraj smo se odpravili na Dolenjsko, ki je znana po gričih in cvičku. Najprej smo se ustavili na gradu Bogenšperk, v katerem je zadnja leta živel Janez Vajkard Valvasor. Ustavili smo se v poročni dvorani, kjer nam je vodič predstavil Valvasorjevo življenje.

Le-ta je imel velike finančne težave, saj je kupil tri gradove, veliko denarja pa je vložil tudi v izdajo knjige Slava vojvodine Kranjske. Knjiga opisuje Kranjsko, običaje ljudi in naravne znamenitosti tistega časa. Ogledali smo si tudi Valvasorjevo geodetsko, naravoslovno zbirko in tiskarski stroj.

Ker so bili ljudje v tistem času zelo vraževerni, so uporabljali belo in črno magijo. Pri beli magiji so z različnimi uroki zdravili ljudi. S črno magijo pa so odganjali čarovnice.

V zadnji sobi smo si ogledali Slavo vojvodine Kranjske in prevod v slovenščino. Te knjige so vredne od 3500 € do 7000€. Nato smo se odpeljali na Muljavo, kjer smo si ogledali rojstno hišo Josipa Jurčiča in Krjavljevo kočo.

Kasneje smo se odpeljali do Rašice, kjer smo poslušali predavanje o Primožu Trubarju.

Na poti sem spoznala, da Dolenjska premore veliko pomembnih ljudi.

Taja Bricelj, 9. b

Valvasorjev tiskarski stroj

Geodetska zbirka na Bogenšperku

KOŠARKA

2. 12. 2014 je na naši šoli potekalo **finalno tekmovanje v košarki za starejše učenke**. Našo šolo so zastopale naslednje učenke: **Ana Jeras, Neja Vrtovec, Kaja Furlan, Lara Dekleva, Maša Zaletel, Tina Sluga, Aneja Petrovič, Tanaja Petrovič, Lara Majerle, Mana Veljkovič – Hirsch, Larisa Čosić, Katja Novak, Nina Majerle, Hana Huth Lukšič**. Osvojile so odlično **3. mesto!**

STRELJANJE

9. 12. 2014 je potekalo tekmovanje v **streljanju z zračno puško**. Našo šolo so zastopali učenci: **Nina Majerle, Lara Majerle, Luka Papež in Nace Hočevar**. Ekipno, v kategoriji mlajši pionirji, so zasedli **1. mesto**, posamezno pa 1. mesto (Nina Majerle), 2. mesto (Lara Majerle), 4. mesto (Luka Papež) in 7. mesto (Nace Hočevar).

JESENSKI KROS

4. 11. 2014 je v ljubljanskem Tivoliju potekal osnovnošolski jesenski kros. Krosa se je udeležilo 23 učencev z razredne in 13 učencev s predmetne stopnje. Rezultate si lahko pogledate na strani Timing Ljubljana.

Jana Kebler Zaletel

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ KEMIJSKEGA EKSPERIMENTA IN SODELOVANJE NAJBOLJŠIH NA MEDNARODNI KONFERENCI EDUvision 2014

Učenci devetega razreda naše šole so se v mesecu novembru udeležili državnega tekmovanja iz kemijskega eksperimenta, ki ga je organizirala Gimnazija Moste v sodelovanju s Fakulteto za kemijo in kemijsko tehnologijo, Pedagoško fakulteto, Inštitutom Jožef Štefan in z Zavodom RS za šolstvo. Glavni namen tekmovanja je razvijanje kakovosti, ki je v učencih samih in spodbujanje vedoželjnega duha, ki vodi mlade skozi ustvarjalne izzive. Obenem pa je to tudi priložnost za izmenjavo znanj in širjenje novih idej med učenci in mentorji.

Na letošnje tekmovanje z naslovom Mehurčki se je prijavilo več kot 100 učencev. Med vsemi oddanimi posnetki poskusov ter članki z opisi izvedbe in namena poskusov je strokovna komisija v predtekmovanju izbrala 26 najboljših iz 21 osnovnih šol. Med njimi so bili tudi vsi trije prispevki učencev naše šole (ogledate si jih lahko na Youtube):

**Od sredstva proti glivicam
do vžiga par parafina**

Ambrož Knez in Martin Simčič

Domača razkužila in čistila kot surovine za pridobivanje plinov

Tina Sluga in Žak Ruben Šinko-

**CO2 in morje –
dobra in slaba novica**

Matic Klopčič in Luka Banovič

Učenci so na dan državnega tekmovanja, 11. 11. 2014, odlično predstavili svoje poskuse tudi v živo pred več kot sto gledalci in petčlansko komisijo, ki je poleg izvirnosti in uporabe eksperimenta pri samem pouku vrednotila tudi nastop in ustni zagovor učencev. Trud, ki so ga vztrajni in ustvarjalni devetošolci vložili v svoje delo, ki ob rednih šolskih in izvenšolskih obveznostih ni bilo vedno zabavno, je bil poplačan. Številne naporene ure iskanja informacij, oblikovanja izvirnih idej, preizkušanja načrtovanih eksperimentov, ponavljanja govornih nastopov, snemanja poskusov, montiranja filmov ter pisanja člankov po pouku in celo ob sobotah, so bile ob razglasitvi rezultatov pozabljene.

Učenci, ki so osvojili prva tri mesta na državnem tekmovanju iz kemijskih poskusov za osnovnošolce, so kot uspešni mladi kemiki 27. novembra predstavili svoje eksperimente še na 4. mednarodni konferenci EDUvision »Sodobni pristopi poučevanja prihodnjih generacij«. Tina, Žak, Matic in Luka so bili s svojim samozavestnim, pa tudi šaljivo poučnim nastopom, deležni navdušenega aplavza več kot 100 udeležencev konference in prejeli mednarodno priznanje organizatorja.

Na uspehe naših učencev smo ponosni tudi učitelji naše šole, ki verjamemo, da je med nami veliko ustvarjalnih učencev, ki razumejo misel Nobelove nagrajenke Marie Curie: *»Naučili so me, da pot napredka ni ne hitra, ne lahka. Zato moramo ohraniti vztrajnost in zaupanje vase. Verjeti moramo, da smo za nekaj nadarjeni, in to uresničiti. V življenju ni ničesar takšnega, česar bi se morali bati, je le takšno, kar bi morali razumeti.«*

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Mesto	Naslov	Šola	Mentor	Tekmovalca
1.	Domača razkužila in čistila kot surovine za pridobivanje plinov?	OŠ Franceta Bevka LJ	Violeta Stefanovik	Tina Sluga in Žak Ruben Šinkovec
2.	Večplastni mehurčki	OŠ Koseze Ljubljana	Magdalena Možina	Rok Hauptman in Žiga Štrukelj
3.	CO₂ in morje – dobra in slaba novica	OŠ Franceta Bevka LJ	Violeta Stefanovik	Luka Banovič in Matic Klopčič
	Sladkorni mehurčki	OŠ Ivana Groharja Škofja Loka	Tina Osterman	Maja Gruden in Katja Blažič
najbolj zabav-	Nori mehurčki	OŠ Trnovo Ljubljana	Vida Rupert	Bor Kolar Gačnik in Izak Kreuh
	Vžig vodikovih mehurčkov na roki	OŠ Metlika	Ana Logar	Naja Kukman, Marko Kereb in Iva Popovič
najboljša razlaga	Mehurčki, olje in voda	OŠ Frana Albrehta Kamnik	Danica Mati Djuraki	Jan Trebušak

NOČ RAZISKOVALCEV 2014

Violeta Stefanovik

"Noč raziskovalcev 2014, Lastnosti tekočega dušika", Ljubljana, 26.9. 2014, fotografija V. Stefanovik

Učenci osmih in devetih razredov smo se 26. septembra udeležili vseevropskega dogodka Noč raziskovalcev, ki se odvija v večini evropskih držav na isti dan.

Z našo učiteljico kemije Violeto Stefanovik smo se odpravili na glavno dogajanje na Kongresni trg, kjer smo si na odru ogledali številne atraktivne eksperimente, nato pa smo se še sprehodili med številnimi stojnicami, kjer smo se lahko tudi sami preizkusili v eksperimentiranju.

Glavni temi, ki smo ju spremljali na odru Kongresnega trga, sta bili »mrzlo« in »ognjeno«. Privlačna in zanimiva sklopa eksperimentov je pripravila Akademija za radovedne. Najprej so nam pokazali, kaj vse zmore tekoči dušik. Naučili so nas, da te lahko hlad opeče tako kot vročina in nam s pomočjo tekočega dušika zelo plastično pokazali vse razsežnosti mraza. Najlepši eksperiment se mi je zdel, ko so nam pokazali, kaj se zgodi z nageljnom v pičlih nekaj sekundah, če pride v stik s tekočim dušikom. Le rahel stik roke in nagelj se je zdrobil na tisoče drobcev.

"Noč raziskovalcev 2014 in vžig vodika v milnih mehurčkih na roki Alje in Zale", Ljubljana, 26. 9. 2014,(fotografija V. Stefanovik)

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Ko so nas že dobro ogreli z mrazom, so nas navdušili še z ognjenimi eksperimenti. Na kratko so nam predstavili, kaj potrebujemo, da zanetimo ogenj, kaj ga uduši ter da lahko ogenj tudi spreminja barvo. Nato smo lahko na lastni koži ogenj tudi izkusili. Dobesedno, saj smo ga s pomočjo preprostega poskusa držali celo v rokah.

Sprehod med stojnicami nam je razkril, kako raziskovanje in znanost vplivata na vse vidike našega življenja.

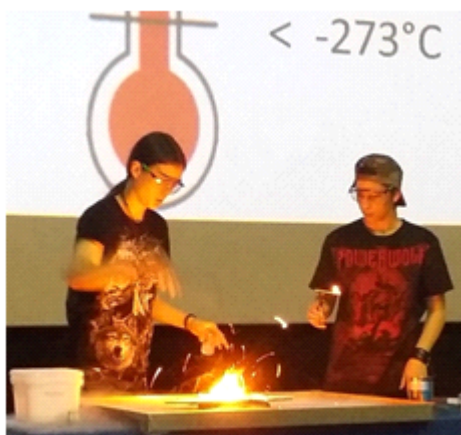

"Noč raziskovalcev 2014, Sara In Zala proizvajata električno energijo", Ljubljana, 26.9.2014, (fotografija V. Stefanovik)

S pomočjo kolesa smo ustvarjali elektriko, odgovarjali smo na ankete ter se učili pravilnega oživljanja.

Tako na glavnem odru kot na stojnicah je bilo atraktivno tako za mlade kot za starejše. Namen tega dogodka je bil, da pokažejo vsem mladim, da je znanost lahko privlačna in zabavna, hkrati pa pomaga reševati svetovne probleme.

Zala Kampjut, 8. b

20. festival znanosti 2014,
Gorenje v čistem kisiku, foto V. Stefanovik

20. SLOVENSKI FESTIVAL ZNANOSTI 2014 -

»Kako« in »zakaj« v znanost?

Učenci 8. in 9. razreda smo se tudi v letošnjem šolskem letu udeležili aktivnosti na festivalu znanosti, ki je v Ljubljani potekal od 8. do 10. oktobra.

Devetošolci so si pod vodstvom dr. Primoža Šketa (nekdanjega učenca naše šole) ogledali Preglov raziskovalni center, v katerem se na 4000 kvadratnih metrih nahajajo sodobni laboratoriji z vrhunsko raziskovalno opremo, ki so od junija 2013 nova pridobitev Kemijskega inštituta.

Osmošolci smo v Koloseju uživali v eksperimentalnih delavnicah Inštituta Jožef Štefan. Marko Jerana nas je popeljal med Svetleče krvne madeže na kraju zločina. Mag. Tomaž Ogrin in dr. Melite Tramšek pa sta navdušila z vnetljivimi in eksplozivnimi plini.

Zelo zanimiva je bila tudi predstavitev velike kemičarke Marije Perpar, prve slovenske raziskovalke na področju organske kemije. O njenem življenju in delu je spregovorila njena nekdanja študentka prof. dr. Aleksandra Kornhauser-Frazer, priznana profesorica kemije in prva ambasadorica Republike Slovenije v znanosti, ki ji je bila kot prvi ženske podeljena najvišja japonska nagrada Honda za prispevek na področju razvoja čistih tehnologij in varovanja okolja.

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Skupina osmošolcev na 20. festivalu znanosti in na Noči raziskovalcev 2014

Dr. Kornhauserjeva, ki bo čez dve leti dopolnila častiljivih 90 let, nam je zaupala, da se kot raziskovalka zaveda, da so za delovanje možganov poleg telovadbe, ustrezne prehrane in druženja izjemno pomembni tudi novi izzivi in izkušnje. In ker vemo, da med pripomočke za bistrenje uma sodijo tudi križanke, dodajam prispevku še naravoslovno križanko, v kateri se skriva geslo, ki ti pove, katera noč v mesecu septembru je v Ljubljani najbolj zanimiva za mlade raziskovalce.

Barbara Štuhec, 8. b

Simbol elementa dušika															
Gradnik elementa															
Steklena laboratorijska posoda															
Prostor za izvajanje raziskav															
Stožčasto oblikovana laboratorijska posoda															
Prehajanje iz plinastega v tekoče agregatno stanje															
Veda o lastnostih in sestavi snovi															
Vse kar ima maso in prostornino															
Sestavljata jo dva ali več atomov															
Prostor za izvajanje nevarnih kemijskih reakcij															
Element s simbolom H															
Način ločevanja snovi (odlivanje)															
Voda v trdnem agregatnem stanju															
Znanstvenica, dobitnica Nobelove nagrade za kemijo: Marie															
Poskus															
Učiteljica Stefanovik															
GESLO:															
Barbara Štuhec 8.b															

Ta dan smo se zelo zabavali, saj smo spoznali mnogo novih kemijskih poskusov. S Sofijo sva se najbolj zabavali, ko sva se usedli na kolo ter ga začeli poganjati. Bolj si poganjal pedala, več lučk je gorelo. Celoten program je bil poučen in izredno zanimiv.

Maja in Sofija, 8. a

Zelo nama je bilo všeč, ko so eksperimentirali s tekočim dušikom. Nekatere stvari smo lahko tudi sami poskusili. List smo pomočili v tekoči dušik. Tam je zamrznil, ko pa smo ga potegnili ven, je razpadel.

Asja in Andraž, 8. a

Maroko

Piše: Luka Banovič, 9. a

Maroko je zahodnoafriška država, ki leži v zahodnem delu severne Afrike. Na zahodu jo omejuje Atlantski ocean, na severu pa se Maroko stika s Sredozemskim morjem. Je država bogate zgodovine in zanimive sedanjosti. Maroko je danes država velikih socialnih razlik, zelo raznolike pokrajine, prijaznih ljudi, predvsem pa pestra zakladnica in mešanica evropske in afriške kulture.

Popotovanje po zame prvi afriški državi se je pričelo v največjem in najbolj razvitem mestu Maroka Casablanci. Po neprespani noči smo v Casablanca prispeli zgodaj zjutraj. Takoj smo se z vlakom odpravili proti zgodovinsko in kulturno bolj zanimivemu mestu Marakeshu. Ob prihodu v Marakesh smo se najprej odpravili v hotel, ki je bil tipičen maroški riad. Riad je tipična tradicionalna maroška hiša z značilnim notranjim odprtim delom oziroma vrtom. Nato smo odšli v središče mesta ali medino, kjer smo se sprehajali ter opazovali zanimivosti na tržnici. Ker je bila za nami neprespana noč in naporen dan, smo zvečer utrujeni zaspali.

Sipine v Sahari

Naslednje jutro smo se z avtom odpeljali proti jugu, saj smo bili namenjeni preko visokega Atlasa v Saharo. Vozili smo se po pokrajini, ki je še najbolj spominjala na Arizono. Po skoraj peturni vožnji smo popoldne prispeli v zanimivo vas, kjer smo se nastanili v tradicionalnem maroškem kasbahu. To so hiše oz. dvorci, ki so bili včasih zgrajeni iz blata in slame. V kasbahu so nas postregli z odlično večerjo tipičnih maroških jedi. Presenetljivo je bil tudi zajtrk prava poslastica. Mene so najbolj navdušile majhne palačinke z izvrstno domačo marmelado.

Kmalu pa smo morali pot nadaljevati proti puščavi Sahara. Vožnja je trajala zelo dolgo in je bila zelo naporna. Vozili smo se preko gora Atlasa, nato pa po puščavi, kjer poti praktično ni bilo. Vožnja po puščavi je bila res nekaj posebnega. Pogled na neskončne sipine je bil čudovit, le sem in tja smo videli kakšno kamelo. Tik pred temo smo prispeli v kamp v puščavi, kjer je bilo možno prespati. Pred večerjo smo odšli na sprehod po sipinah. Bili smo bos, sonce je zahajalo. Po večerji so nam oskrbniki kampa zakurili ogenj in igrali na bobne. Noč je bila nekoliko hladna, vendar si jo bom zapomnil po zanimivem dnevu v puščavi.

Gorska vas Murai

Zjutraj smo se spet okrepčali z zajtrkom, nato pa smo več kot eno uro jezdili kamele. Vsi smo bili navdušeni, saj je bila to za vse nepozabna izkušnja. Poslovili smo se od zelo prijaznih oskrbnikov kampa in pot nadaljevali do mesta, ki je zelo znano po pridelavi žafrana. Za večerjo smo poskusili najrazličnejše

Kanjon pri mestu Safran

maroške jedi z dodanim žafranom in arganovim oljem.

Naslednje jutro smo se že zelo zgodaj odpravili na treking po bližnjih gorah. Pokrajina je bila zelo lepa, hodili smo po prečudovitem kanjonu. Na pohodu nas je vodil vodič, ki je bil berber. Berberi so prebivalci Maroka, ki večinoma živijo v gorah. Po končanem pohodu smo odšli v vas, kjer so nam v berberski hiši pripravili kosilo.

Naslednji dan smo prispeli do atlantske obale ter se ustavili v prvi morski restavraciji, ki smo jo opazili, saj smo si vsi zelo želeli morske hrane.

Po kosilu smo odšli na plažo, kjer smo otroci uživali v boju z ogromnimi valovi. Obala je bila mivkasta, po plaži pa so se sprehajale kamele. Turistov ni bilo veliko, tudi v morju se ni kopalo veliko ljudi. Domačinke so bile na plaži v dolgih oblekah, kljub temu da je bila temperatura več kot 30 stopinj. Na obali Atlantika smo preživel dva dni, potem pa smo se ob obali vrnili v Casablanca, kjer smo preživel našo zadnjo noč pred odhodom domov. Casablanca je povsem evropsko mesto. Največja znamenitost Casablance je mogočna mošeja, zgrajena nad morjem, zaradi česar je zelo zanimiva za vernike kot tudi za turiste.

Berberska vas blizu Safrana

Zjutraj smo zgodaj odšli na letališče in odleteli domov. Let je trajal le tri ure, kar je zelo zanimivo, saj v tako kratkem času prideš v povsem drugačen svet in vidiš življenje ljudi, ki je povsem drugačno od življenja, kot ga živimo mi.

Plaža na obali Atlantskega oceana

Kazbah, ki leži blizu ogromnega mesta Casablance.

Slovensko: sebka, svojček, osebek, svojčica, mojčica, avtek ali kaj drugega?

Selfie "Selfie" je v slovarju opredeljen kot fotografija, na kateri je nekdo upodobil samega sebe, najpogosteje s pametnim telefonom ali spletno kamero in z namenom objave na spletni strani družbenega omrežja.

Beseda selfie je bila prvič uporabljena leta 2002 na nekem avstralskem spletnem forumu. Takrat je neki moški objavil fotografijo poškodb na obrazu, ki jih je dobil, ko se je spotaknil na stopnicah. Opravičil se je, da fotografija ni izostrena, in poudaril, da ni bil pijan, ampak gre za "selfie".

Britanski fotograf David Slater je pomagal pri nastanku najbolj znanega avtoportreta na svetu. Toda ker ga je posnela opica, je fotografija javno dobro, čemur je Slater nasprotoval. Sedaj je patentni urad odločil, da fotografija ni avtorsko zaščiteno delo.

Prvi »selfie« v zgodovini je posnel Robert Cornelius leta 1839. Leta 2013 je bila v Ameriki selfie beseda leta. Medtem ko so selfiji obnoreli svet, je skupina Chainsmokers izdala pesem imenovano Selfie.

Še nekaj podatkov o selfijih:

- ◇ 1 milijon selfijev je narejenih vsak dan
- ◇ Instagram ima več kot 203 milijonov slik, ki imajo »hashtag« #selfie
- ◇ Beseda selfie pa je bila na Facebooku omenjena 360.000 v enem tednu, na Twitterju pa 150.000 krat
- ◇ 91% najstnikov je že objavilo vsaj eno sliko na spletu

Nik Knavs Vovko, 9. a

<http://en.wikipedia.org/wiki/Selfie>

<http://www.blog.uporabnastran.si/2014/08/26/wikipedijazavrnila>

EBOLA — nova grožnja svetu

Simptomi in znaki okužbe so podobni znakom gripe in malarije: povišana telesna temperatura, glavobol, bolečine v sklepih in še bi lahko naštevali, ampak najpogostejši znaki pa so bruhanje, driska in neješčost. Povečan čas med okužbo in začetkom simptomov je od 8 do 10 dni. V več kot 50 % primerih se pojavijo kožni izpuščaji. Nato bolezen napreduje do krvavitve. V 40. do 50. odstotkih se pojavijo krvavitve iz sluznice, nosu in dlesni. V tej fazi, ki se ponavadi začne po pojavu prvih simptomov, se lahko notranje in podkožne krvavitve kažejo z rdečimi očmi, v blatu je prisotna kri ter pri kašlju. Če okuženi v sedmih do šestnajstih dneh po pojavu prvih simptomov ne obišče zdravnika, nastopi smrt zaradi odpovedi organov in notranjih krvavitev.

Taja Bricelj, 9. b

Elastične zapestnice ali rainbow loom

Zadnje čase je moderno pletenje zapestnic Rainbow loom in to ste gotovo že opazili. Če jih še ne znate plesti, je ta članek izvrstna priložnost, da se jih naučite! Rainbow Loom je najnovejši hit. Prihaja iz Amerike. Otroci in odrasli pletejo in oblikujejo vse mogoče vrste zapestnic, ogrlic in ostalih modnih dodatkov. Pletenje raznobarnih elastičnih gumic poteka z uporabo statev ter kaveljčka za napenjanje. Pri pletenju si lahko pomagaš z različnimi statvami, lahko pa si pomagaš tudi s flomastri ali z rokami.

Igračo je izumil malezijski emigrant v ZDA, gospod Choon. Rainbow Loom izdelki so prejeli veliko nagrad v ZDA in po svetu, vključno z nagrado za najboljšo igračo leta 2014. Obenem pa tudi najvišje priznanje za inovacijo in didaktično igračo leta.

Rainbow Loom so majhne barvne gumice. Obstaja jih več vrst: navadne, svetleče (v temi), dvobarvne, prozorne ... Nekaj primerov vzorcev si oglejte tu.

Enojna zapestnica Rainbow Loom je najenostavnejša.

Če je ta vzorec za vas preveč enostaven, vam svetujemo diamantni vzorec.

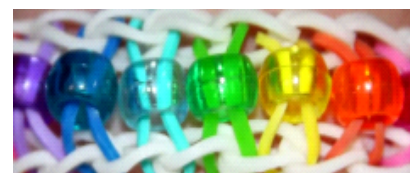
Tu pa je še Rhombug vzorec, ki je nekaj povsem drugačnega.

Če vam gre že dobro od rok, izdelajte tudi edinstven spiralni vzorec.

Najtežji vzorec je Bead Ladder Bracelet, v katerega so vpletene tudi perlice.

Tukaj je nekaj izdelkov učenk iz 7. b:

CIRILICA

Cirilica je vrsta pisave, ki jo uporablja veliko jezikov, kot na primer srbščina, ruščina, ukrajinščina, večinoma slovanski jeziki. Cirilica je prišla iz glagolice, ki pa sta jo izumila meniha Ciril in Metod, da bi bilo Sveto pismo bližje ljudstvom na Balkanskem polotoku. Glagolica je bila preveč zapletena, zato so jo nehali uporabljati, razen na zahodnem delu Balkanskega polotoka, kjer so nehali uporabljati glagolico se je razvila cirilica. Nekaterne črke cirilice so se razvile iz grške abecede, druge pa so ostale v prvotni obliki. Ime izvira od Cirila, ki je ustanovil glagolico. Kar nekaj učencev na naši šoli zna pisati v cirilici.

А Б В Г Д Ё Ж З И
 Ј К Л Љ М Н Њ О П Р
 С Т Ћ У Ф Х Ц Ч Џ Ш

Abeceda

Аа Бб Вв Гг Дд
 Аа Бб Вв Гг Дд

Ђђ Ее Жж Зз
 Ђђ Ее Жж Зз

Ии Јј Кк Лл Љљ
 Ии Јј Кк Лл Љљ

Мм Нн Њњ
 Мм Нн Њњ

Оо Пп Рр Сс Тт
 Оо Пп Рр Сс Тт

Ћћ Уу Фф Хх
 Ћћ Уу Фф Хх

Цц Чч Џџ Шш
 Цц Чч Џџ Шш

Tukaj je še nekaj primerov cirilice:

ПРАВА БЕСЕДА = PRAVA BESEDA

НАША ШОЛА JE ЗДРАВА = NAŠA ŠOLA JE ZDRAVA

ЧАСОПИС = ČASOPIS

МЕТОД ИН ЦИРИЛ = METHOD IN CIRIL

Viri: <https://www.google.si/search?q=cirilica> HYPERLINK "[Članek sta napisali: **Кристина Храст ин Сузана Медић, 7. б \(Kristina Hrast in Suzana Medić, 7. b\)**](https://www.google.si/search?q=cirilica&biw=1680&bih=925&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ei=FFxjVM7aHcfbaqCpqbAJ&sqi=2&ved=0CAYQ_AUoAQ#facrc=&imgdii=&imgsrc=R-FxhKoL76VvyM%253A%3Bmu_IU3i2t9-clM%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.novine.ca%252FCirilica_Latinica%252F slike_m%252FCIRILICA_LATINICA-</p>
</div>
<div data-bbox=)

IZUMRLE ŽIVALI — MASTODON

Mastodoni so člani izumrlega rodu mammut. Mastodoni sodijo v družino mammutidae. Razširjeni so bili po vsej severni Ameriki, predvsem v gozdovih na vzhodu. Izumrli so pred približno 5000 leti pred našim štetjem. Mastodone je verjetno iztrebil človek, novejše raziskave kažejo, da je mastodone iztrebila tuberkuloza. Imeli so podolgovato glavo, telo in okle, ki niso bili ravni. Zobovje mastodona je bilo, za razliko od mamutovega, prilagojeno za prehranjevanje z vejami in listi.

ENTELODON

Entelodon je sodoprstni kopitar, ki je že izumrl. Živel je od 37,2 do 28,4 milijonov let pr.n.št. Entelodon je velik približno kot krava in ima veliko prašičjo glavo. Ima ogromno zobovje. Bil je eden od treh entelodonov, značilnih za Evrazijo.

Viri: www.wikipedia.org/wiki/Mastodon

<http://en.wikipedia.org/wiki/Entelodon#mediaviewer/File:Elotherium.jpghttp://>

Maša Mlakar in Lana Luštrik, 7. b

NAŠA MLADA SVETOVNA PRVAKINJA

Štirinajstletna Laura Unuk je 18. septembra na svetovnem prvenstvu v Južnoafriški republiki osvojila prvo mesto in tako postala svetovna prvakinja do 16 let. Nastopa za šahovski klub Komanda in je že dve leti članica slovenske članske reprezentance. To leto je res izjemna in zbira zlate medalje, saj je pred dvema mesecema skupaj z Ivano Herščak postala ekipna evropska prvakinja.

Lauro je šah naučil igrati dedek. Imela pa je tudi izjemno dobra trenerja Roberta Kodriča in kasneje Martina Kodriča, ki sta jo spremljala na mnogih tekmovanjih.

Laura je povedala, da je pred partijami malo živčna in ko je zmagala na svetovnem prvenstvu, sploh ni mogla dojeti, kaj je dosegla. Dodala pa je še, da brez dobre koncentracije in dobrih treningov ne bi uspela. **Nej Fajon, 7. a**

Viri in fotografija: <http://www.times.si/sport/unukova-mladinska-svetovna-prvakinja--ea2f2b9367.html>

NAŠA PREDSTAVNICA NA OTROŠKI EVROVIZIJI

Naša 12-letna Ljubljancanka Ula Ložar se je udeležila otroške Evrovizije na Malti s pesmijo Nisi sam. Osvojila je 12. mesto. Zmagovalec je bil 14-letni Italijan Vincenzo Catiello s pesmijo Tu primo grande amore. Drugo mesto je dosegla Bolgarija, tretjo mesto pa Armenija.

Po tekmovanju je Ula srečno izjavila: »Se že odpravljam domov! Na telefonu in facebooku sem dobila veliko pozitivnih sporočil! Hvala vsem za spodbudne besede!«

Lana Luštrik, 7. b

NAJMLAJŠI MED ELITO

Max Verstappen je na letošnjem petkovem treningu za VN Japonske postal najmlajši voznik formule 1. Italjansko moštvo Toro rosso je prepoznalo talent v mladeniču, ki bo že naslednjo sezono zastopal barve te ekipe. Čeprav bo v svetovnem pokalu tekmoval naslednjo sezono, bo pri 17. letih uspel zrušiti rekord Španca Alguersuarija, ki je debitiral z 19 leti. Max je povedal, da so se mu uresničile sanje,

ko je izvedel, da bo podpisal pogodbo. Sam že ima izkušnje iz kartinga in formule 3. Ekipa načrtuje, da bo tekmoval na treningih tudi v nadaljnih. »Korak za korakom ga pripravljamo in prepričan sem, da bo pravi za sezono 2015,« nam je zaupal Toro rossov vodja Frank Tost.

Sven Mačefat 7. b

VIRI IN FOTO: <http://www.inkhel.com/index.php/motosports/formula-1/item/7851-max-verstappen-a-naupang-lutuk-f1-drivers> in www.delo.si

HIPSTERJI

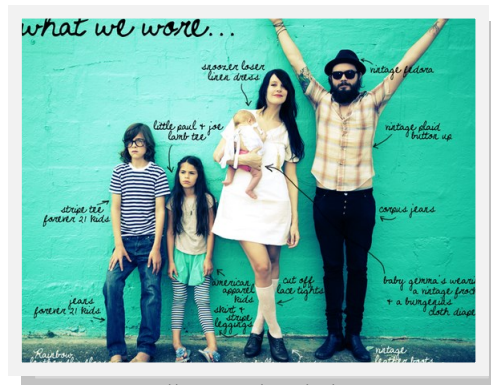

Foto: <http://press.com/2012/05/como-ser-hipster-modaddiction-estilo-de-vida-life-style-moda->

Hipsterji so starejši najstniki oziroma že skoraj odrasli ljudje, ki imajo zelo poseben stil oblačenja. Ponavadi nosijo ozke hlače, smešne klobuke, očala z zelo debelimi okvirji ter telefon v rokah. Hipsterji se pogosto zanimajo za posebne stvari, o katerih ostali ljudje še slišali nismo. Zanima jih predvsem neodvisna glasba, liberalne in neodvisne politične opredelitve, moda iz starejših obdobj in alternativni življenjski slogi. Hipsterji so in tudi sami hočejo biti posebni in opaženi.

Izraz hipster izhaja iz 60. let prejšnjega stoletja. Takrat je to pomenilo belopoltega mladostnika, s stilom izvajalcev jazza in bluesa. Izraz hipster naj bi izhajal iz besede »hipi« (spregledati). Po tolikem času je beseda dobila končnico -ster in beseda hipster se je začela uporabljati v vsakdanjem življenju.

Včasih so hipsterji lahko tudi malo starejši ljudje, stari med dvajset in trideset let. Starejši se malo razlikujejo od mlajših hipsterjev. Razlika med njimi je predvsem v vedenju in slogu oblačenja.

Hipsterji imajo tudi svoj prepoznaven simbol v obliki trikotnika, ki pa pomeni novo dobo. K temu simbolu je pripomogla glasbena skupina YACHT, ki je priljubljena med hipsterji. Vodja skupine ima na ramenu tetovažo trikotnika, zato so jo hipsterji začeli uporabljati kot svoj simbol.

Hipsterji so tudi zelo ustvarjalni ljudje. Ko gredo ven, ponavadi vzamejo s sabo kamero. Pogosto so dejavni na spletnih omrežjih ali pa imajo celo svoj blog. Po naravi so mirni in ne delajo problemov. Imajo tudi zelo velik in dobro izrazit talent za sarkazem in ironijo - če jim postaviš vprašanje, bodo nanj odgovorili na zelo sarkastičen način.

Prepoznamo jih tudi po pričeskah in retro dodatkih. Njihova pričeska je neurejena, kar jih ne moti, saj

Foto: <http://travelsofadam.com/what-is-a-hipster/>

je tudi to del njihove kulture. Njihov stil je iz petdesetih do osemdesetih let prejšnjega stoletja. Oblačil ponavadi ne kupujejo v znanih trgovinah, ampak v takih, za katere še nihče ni slišal. Po možnosti si oblačila izdelajo tudi sami. Zelo radi nosijo oprijeta oblačila, ponavadi ozke kavbojke vseh barv (najbolj priljubljene so črne), dekleta nosijo tudi pajkice ali pa hlače z visokim pasom. Visoke pete pri ženskah niso priljubljene, raje imajo škornje ali pa sandale. Radi nosijo majice s citati iz različnih filmov ali pa slike risanih junakov, ki so bili znani že v 80. letih in so še danes. Priljubljena so vzorčasta ali karirasta oblačila, kot jih nosijo hipiji. Tudi če se vzorci in barve ne ujemajo, se na to ne ozirajo. Večina vzame oblačila iz omar svojih starih staršev.

Zelo pomembni deli njihove garderobe so tudi očala z zelo debelim okvirjem, domiselni klobuki, kavbojski škornji, široki barvni pasovi z pisanimi zaponkami, nasploh vse, kar pritegne pozornost. Pravi hipster vedno nosi šal. Ponavadi je karirast in ga ima hipster ovitega okoli vratu. Ne smemo pozabiti tudi na velike slušalke okoli vratu, ki služijo kot modni dodatek. Vsak hipster ima tudi v rokah telefon, večinoma je to iPhone. Hipsterji se ponavadi vozijo s kolesi brez prestav. Veliko jih je tudi vegetarijancev ali pa imajo radi eksotično hrano.

Največje skupine hipsterjev se najdejo v velemestih, kot so na primer New York, Chicago, Tokio ... Med hipsterje štejemo tudi nekatere slavne osebe, kot so Orlando Bloom (iz filma Pirati s Karibov), Johnny Depp, Kristen Stewart in Robert Pattison (iz Somraka), Natalie Portman in še številni drugi. Hipsterji so opaženi tudi v Sloveniji, ampak ne v takšnem številu, kot drugod po svetu.

Kristina Hrast, 7. b

Viri: www.viva.si/psihologija-in-odnosi/10525/KDOSOHIPSTERJI

Favnov labirint je film španskega režiserja Guillerma del Tora.

Dogaja se v Španiji leta 1944. Pet let po koncu državljanske vojne se skupina upornikov še vedno bojuje v severnem gorovju Navarra.

Zasanjana 13-letna Ofelija, katere hobi je branje, ter njena noseča mati Carmen se preselita v kmečko hišo k novemu Carmeninemu možu, poveljniku Vidalu, ki nadzoruje bazo za vodenje območja uporov. Vidal ni zvest ne pastorki in ne ženi, vse kar hoče, pa je le sin, ki ga nosi Carmen.

Ofelija je osamljena in družbo ji delata le mlada kuharica ter gospodinja Mercedes.

Ofelija pa v bližnjem gozdu kmalu odkrije razpadajoč labirint, zaznamovan s skrivnostno magijo. V njem spozna Favna, ki ji razkrije njeno pravo identiteto. Je princesa, hči kralja pravljic. Favn ji naloži tri naloge, s katerimi si lahko zagotovi vstop v kraljestvo svojega očeta. Soočiti se mora z grozljivim človečnjakom ter mnogimi drugimi čudežnimi bitji. Pri tem pa mora reševati še težave iz resničnega življenja.

Mama Carmen hudo zboli, rodi sina in umre. Izkaže se, da Mercedes pomaga upornikom.

Vidal pa vedno bolj omejuje Ofelijo. A kljub temu ji uspe opraviti vse tri naloge. Uporniki premagajo Vidala. Ofelija pa odide v kraljestvo, iz katerega se nikoli več ne vrne. V kraljestvo, ki mu vladata njena mama in resnični oče.

Film mi je bil zelo všeč, še posebej, ker ne veš, če labirint zares obstaja ali je le plod Ofelijine domišljije. Presenetil me je tragični konec. Film nas uči o otroškem pogledu na svet ter o tem, kako odrasli pozabijo na svet domišljije. Viri in fotografije: http://www.kolosej.si/filmi/film/favnov_labirint/

Opozorilo: Film ni namenjen mlajšim otrokom.

Neva Accetto Vranac, 7. b

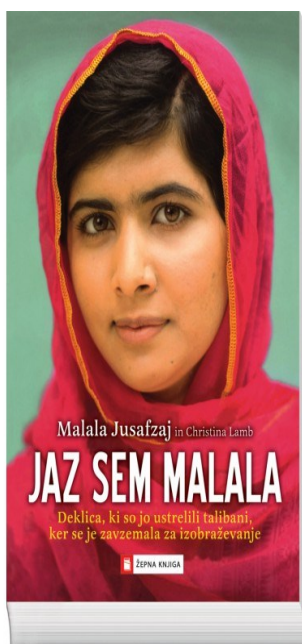
Jaz sem Malala

Marsikomu od nas se včasih ne da v šolo. A če bi imeli tak položaj kot deklice v Pakistanu in bi se morali boriti za izobraževanje, bi imeli o tem popolnoma drugačno mnenje.

Knjigo je napisala sedemnajstletna Malala Jusafzaj, pakistanska deklica, ki se je zavzela za izobraževanje otrok, še posebno deklic. Je najmlajša dobitnica Nobelove nagrade za mir, dobila je tudi Saharovo nagrado ter mnoge druge. A Malala je to skoraj plačala z življenjem.

Malala se je rodila 12. julija 1997 v pakistanski dolini Svat v Mingori. Čeprav je za večino ljudi v Pakistanu dan, ko se jim rodi deklica, nesrečen, se je Malale njen oče zelo razveselil. Izjavil je, da je že od nekdaj vedel, da je nekaj posebnega. Ustanovil je šolo za dekleta. Malala je že kot majhna deklica rada poslušala starše pri pogovorih o politiki.

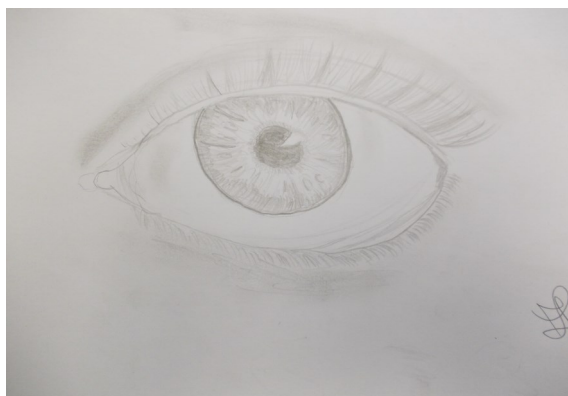
Rada se je igrala z mlajšima bratoma, gledala televizijo ter hodila v šolo. Čeprav je njena dežela poveličevala dečke, je bilo njeno življenje mirno in brezskrbno. A ko so dolino Svat zavzeli muslimanski skrajneži Talibani, se je vse spremenilo.

S starši se je preselila v Anglijo ter spet začela nastopati. Čeprav priznava, da so v Angliji pogoji za življenje boljši, pogreša rojstno dolino.

Knjigo priporočam starejšim učencem, staršem in učiteljem. Všeč mi je bila, saj predstavlja globoko starševsko ljubezen do hčerke v kraju, kjer so zaželeni sinovi.

Fotografije: <http://felix.si/>

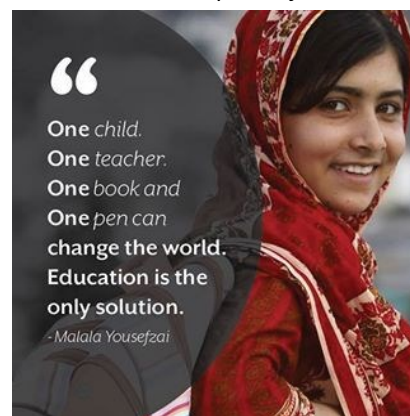
*En otrok.
En učitelj.
Ena knjiga in
en svinčnik lahko
spremenijo svet.
Izobraževanje je
edina možnost.*
-Malala Jusafzaj

Dekleta, starejša od štirinajst let, niso smela iz hiše brez spremstva očeta ali moža. Če so plesala ali pela, so jih ustrelili. Pobrli so jim vse elektronske naprave. Morala so nositi burko (obleko, ki popolnoma zakrije obraz in telo). Najbolj pa je Malalo motila prepoved obiskovanja šol za dekleta. Več šol so celo zbombardirali. Šola, na katero je hodila Malala, je skrivaj delovala.

Na pobudo nekega časopisa je Malala ob podpori družine, še posebno očeta, začela pisati blog na internetu o življenju pod talibani. Njen talent je opazilo veliko ljudi in začela je javno nastopati. Dobila je Pakistansko otroško državno nagrado za mir.

A talibanom to ni bilo všeč. Zato so 9. oktobra 2012 napadli njen šolski kombi in jo ustrelili v glavo. Nihče ni verjel, da bo preživela. A po zdravljenju v Veliki Britaniji si je opomogla.

Njeno tako rekoč čudežno preživetje jo je naredilo še bolj slavno.

**Neva Accetto Vranac,
7. b**

biografije/10116-jaz-sem-malala-zepna-knjiga-9789610020905.html

ALCATRAZ

S prijateljem Markom in njegovimi starši sem odšel na počitnice v Ameriko. Že beseda Amerika mi je še bolj pognala kri po žilah, ko pa sem slišal besedo Alcatraz, sem vedel, da bo to pravo doživetje.

Z Markom sva nestrpno čakala, da se vkrčamo na ladjico, ki nas je peljala na ta otok. Vožnja je bila kar razburljiva. Temni oblaki so prekrivali nebo, ladjica se je kar nekajkrat nevarno zagugala zaradi vetra. Komaj sem čakal, da stopim na trdna tla, čeprav je bil to otok kriminalcev.

Zloglasni Al Capone

Danes na otoku med drugim potekajo tudi športna tekmovanja. Leta 2011 je na košarkarskem tekmovanju Red Bull King of the Rock v igri ena na ena odlično tekmoval tudi Slovenec Gašper Ovnik.

Ob našem obisku smo si ogledali zapore. S prijateljem sva si z zanimanjem in pa tudi malo s strahom ogledala celico, v kateri je bil zaprt zloglasni Al Capone, ameriški gangster italijanskega rodu.

Al Capone se je rodil 17. januarja 1899 v Brooklynu, umrl pa 25. januarja

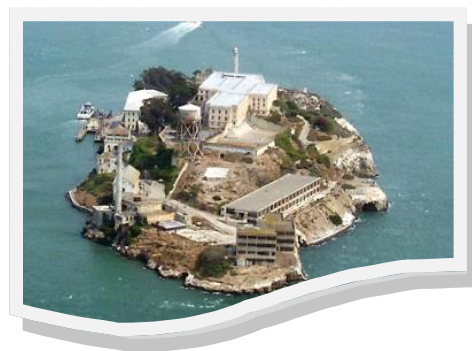
Slavni zaporniki

Na izhodu iz zapora sva srečala Al Caponejevo sorodnico, ki je v njegovem imenu podpisovala knjige.

Vsakemu, ki ima možnost, bi priporočal ogled Alcatraza. Mislim, da je vsak, ki je bil tukaj zaprt, pošteno razmislil o svojem preteklem in prihodnjem življenju.

»Hura! Rešil sem se Alcatraza!« sem navdušeno zaklical ob prihodu nazaj na kopno.

Viri in fotografije: <http://www.baycityguide.com/alcatraz/> / http://en.wikipedia.org/wiki/Alcatraz_Island_Light

Alcatraz s ptičje perspektive

Alcatraz ali The Rock je majhen otoček pri San Franciscu, na katerem je zloglasen zapor, v katerem so kazeni prestajali najhujši kriminalci. Leta 1859 je vojska zgradila trdnjavo, ki je med ameriško državljansko vojno (1861-1865) postala vojaški zapor. Od leta 1932 je to civilni in zelo znani zapor. Bil je eden najbolj varovanih zaporov. Uradno ni uspelo iz njega nobenemu pobegniti. Leta 1963 so zapor zaprli.

Tu je bilo zaprtih veliko gangsterjev, med njimi Al Capone, The Birdman, Thompson the Machine gun in drugi. V Alcatrazu so posneli kar nekaj filmov, kot so: Birdman of Alcatraz, Pobeg iz Alcatraza in The Rock.

1947 Palm Beachu. Kot zločinca ga je FBI uvrstil na listo najbolj znanih zločincev, ko je napravil zločin v Chicagu. Oblasti so ga obtožile utaje davkov. Veliko denarja je zaslužil v času prohibicije, ko je preprodajal alkohol. Na začetku ga niso ujeli, saj je podkupoval sodnike. Zanimivo je še, da je opravil le šest razredov osnovne šole.

Z Markom sva hrabro vstopila v celico, ki je zelo majhna in notri sva se počutila zelo utesnjena. Hitro sva jo zbrisala ven.

Na izhodu iz zapora sva srečala Al Caponejevo sorodnico, ki je v njegovem imenu

Majica z napisom znanega zapora

Nej Fajon 7. a

SIBIRSKI TIGRI

Sibirski tiger je ogrožena žival. Najdemo ga v vzhodni Sibiriji, severni Kitajski in Koreji. V divjini jih živi samo še 200.

Obstaja osem podvrst tigrov. Tri so že izumrle, ostalih pet jih je pa ogroženih.

Je največja živeča mačka na svetu. Živi približno 25 let. Pojesti mora vsaj devet kilogramov mesa na dan, da preživi v hladnem podnebjju. V mrzlih zimskih dneh tigrova dlaka izgubi nekaj barve. Dlaka jim zraste daljša in gostejša, da lažje preživijo v hladnem. Sibirski tigri so dolgi 2, 7 do 3, 6 metrov in visoki čez meter. Samci so večji od samic, tehtajo pa med 180 in 290 kg.

Samice bodo mladičke nosile 3 do 3, 5 meseca in navadno imajo 3 do 4 mladičke. Mladički se rodijo slepi in po 2 mesecih spregledajo in njihovi prvi zobje začnejo rasti. Ko so mladički stari 3 mesece, začnejo raziskovati okolje brloga.

Mladički se hranijo z materinim mlekom do 6 meseca. Ko so stari 6 mesecev, začnejo hoditi z materjo na lovske izlete, toda samostojno bodo lahko lovili, ko bodo kakšno leto stari. Ko bodo mladiči stari 3 do 5 let, bodo lahko zapustili mater, ko odidejo, začnejo iskati svoje ozemlje in partnerja.

Njihovo ozemlje meri 1900 kvadratnih kilometrov, v njem ostanejo veliko let, dokler ne zmanjka hrane. Označujejo ga tako, da praskajo drevesa z vonjem in urinom.

Za lov tigri uporabljajo svojo težo in moč ter tako lahko spravijo žrtev iz ravnotežja. Napadajo iz kateregakoli kota, običajno iz grmovja, kjer se jih ne opazi. Vendar pa tiger ni tako dober plenilec, kot bi si mislili. Uspe mu le eden od desetih poskusov.

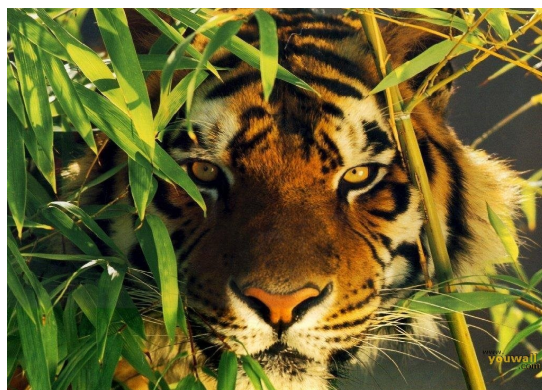
Tiger lahko poje 40 kg mesa na noč. Njegov plen so divje svinje, jelenjad, losi, medvedje, zajci, in če ne bi bilo druge možnosti tudi ribe.

Strah pred tigri je zaman, saj samo trije od tisočih statistično pojedjo ljudi. Če pa napade, je konec običajno smrtonosen za človeka in ostale živali. Po obrokih se tiger napije vode in gre počivat.

Moramo se čim bolj potruditi, da ohranimo njihovo vrsto. Saj bi bilo zelo grozno, da bi izgubili tako lepo žival. Redke živali imajo tako lep čar in lepoto.

Viri in slike: www.wikipedia.si

Lana Luštrik, 7. b

NOVOŠKOTSKI PRINAŠALEC

Novoškotski prinašalec je najmanjši med prinašalci. Njegovo dolgo ime je Nova Scotia Duck Tolling Retriever, kar v prevodu pomeni novoškotski vabnik in prinašalec rac. Toller ne laja, ampak vriska z visokim C.

Zgodovina:

Nastanek novoškotskih prinašalcev natančno ni znan, kakor je znano za druge pasme. Ustvarjeni so bili v začetku 19. stoletja v Novi Škotski. Kmetje, lovci, ribiči in ljudje nižjega sloja so potrebovali uporabnega psa, za katerega pa niso

imeli denarja. Čistokrvnega psa bi morali uvoziti, kar bi pa tudi stalo celo premoženje, veliki psi pa potrebujejo tudi več vzdrževanja. Zato so se odločili, da bodo naredili srednje velikega psa, ki je lahko lovec, prinašalec in vabnik.

Opis:

Spada v osmo skupino prve selekcije FCI skupine, v kateri so lovske in prinašalske pasme. Idealna višina po FCI standardih je za samice 45-48 centimetrov, tehtajo 17-20 kilogramov. Samci morajo biti nekoliko višji in imajo plečno višino 48-51 centimetrov, tehtajo pa 20-23 kilogramov. Videz je mišičast z globokim prsnim košem. Glava mora biti rahlo klinasta, lobanja široka, barva smrčka je rjava ali črna, ustnice ne smejo biti viseče. Zobovje mora imeti škarjast ugriz, čeljust mora biti dovolj močna, da nese večjo ptico. Oči so široko razmaknjene, mandljaste oblike, srednje velike jantarjeve do rjave barve. Uhlja morata biti trikotna, srednje velika in na zadnjem delu pregiba, zaobljene konice pa poraščene s kratko dlako.

Značaj:

Toller je aktivni prinašalec z veliko energije. Zelo so podobni borderskim ovčarjem (Border collie) ali pa škotskim ovčarjem — Lassie (Rough collie). Sledenje je zelo pomembno, saj mora pes sam opaziti, kam je kakšna raca padla. Pri delu morajo biti vztrajni in ne smejo prositi za pomoč vodnika.

Vir slika 1: <http://www.kuzek.si/wp-content/uploads/2014/03/Novo%C5%A1kotski-prina%C5%A1alec-2.jpg>

Vir slika 2: <http://www.kuzek.si/wp-content/uploads/2014/03/Novo%C5%A1kotski-prina%C5%A1alec-2.jpg>

Vir besedilo:revija Kužek (november-december 2012)

Taja Bricelj, 9. b

RAZSTAVA ANE FRANK

Postavljanje razstave

Od 29. septembra do konca novembra je bila na naši šoli razstava o Ani Frank. To je bil projekt, v katerem so sodelovali učenci z OŠ Franceta Bevka, Muzej najnovejše zgodovine skupaj z organizacijo Hiše Ane Frank iz Amsterdama, Veleposlaništvo Kraljevine Nizozemske v Sloveniji ter založba KUD Sodobnost International. Razstavo so vodili učenci od 8. do 9. razreda.

OŠ Franceta Bevka je bila prva izbrana šola, ki je razstavo gostila. Na odprtje je prišel tudi veleposlanik Kraljevine Nizozemske. Zapel je tudi mladinski pevski zbor naše šole pod vodstvom zborovodkinje Marije Zupan.

Annelies Marie Frank, bolj znana kot Ana Frank, je bila deklica, ki je živela med 2. svetovno vojno. Bila je Židinja. Ko je bila majhna, so z družino živeli v Frankfurtu, vendar so se zaradi pojava nacizma in vzpona Hitlerja preselili v Amsterdam.

Vojna se je začela leta 1939, ko je Ana imela 10 let. Ko se je vojna začela še v Amsterdamu, je bilo že prepozno za pobeg zaradi zaprtih meja. Anina in še ena družina sta se skrili v stavbo s skrivnim vhom. Za 13. rojstni dan je Ana dobila zvezek Kitty, ki ji je služil kot dnevnik, v katerega je zapisovala dogajanje.

Nekega dne so Nemci odkrili njihovo skrivališče ter jih odpeljali v taborišče. Ana in njena sestra Margot sta umrli v taborišču zaradi pegavice nekaj dni pred osvoboditvijo. Preživel je le oče Otto, ki je njen dnevnik objavil in izpolnil hčerkino željo, da bi postala slavna pisateljica. Dnevnik so prevedli v več kot 55 svetovnih jezikov.

VIRI: http://sl.wikipedia.org/wiki/Ana_Frank

http://www.francebevk.si/images/stories/pdf_dokumenti/Solsko-letno_2014-15/Obvestilo-o-vodenju-razstave-AnaFrank.pdf

Priprave naših učencev za vodstvo po razstavi

Kiara Ferenc Stanko, 7. b

Nizozemski veleposlanik na otvoritvi

Da, na začetku sem imel tremo, ampak ko sem začel razlagati, pa ne. Najbolj se mi vtisnilo, da je pisala dnevnik, se skrivala in umrla v taborišču. Skrivališča ne bom nikoli pozabil.

Ambrož Knez, voditelj po razstavi

Ko so se skrili, mi je bilo najbolj všeč. Pa to, da je imela dnevnik z imenom Kitty. Všeč mi je bilo, da so po razstavi vodili starejši.

Val Vovko, 2. b

Najprej me je bilo strah voditi, potem pa so me poslušali, zato me je strah minil. Všeč mi je bilo, da so me učenci poslušali in sodelovali.

Maša Lavrič, vodnica po razstavi

V vodenju po razstavi sem uživala. Všeč mi je bilo, da sem vikend preživela v šoli.

Lara Dekleva, vodnica po razstavi

Všeč mi je bilo, da se ji je izpolnila želja, da so objavili dnevnik.

Lana Dujič, 1. b

Najbolj sem si zapomnila, da so se pripravljali na vojsko. Starejši učenci so nas lepo vodili po razstavi.

Pia Škerlep, 1. b

Nizozemski veleposlanik z našimi učenci, ki so vodili po razstavi

Zapomnila sem si, da je pisala v dnevnik. Voditeljica po razstavi je govorila srednje glasno in mi je bila všeč.

Hana Bele, 1. a

Najbolj zanimivo je bilo poslušati o taboriščih. Pretresljivo.

Kaja, Lara in Tobi, 5. a in 5. b

Ko so merili otroke, sem si najbolj zapomnila.

Ana Kavčič, 3. a

Učenci so razstavo tudi sami postavili.

Ana Frank-njeno sporočilo moji generaciji

Ta spis bi najverjetneje morala začeti z »*Dragi dnevnik!*«, a izpovedovanje svojih čustev in misli knjigi ni ravno stvar zame. Ko sem bila mlajša, sem zelo rada brala in seveda sem obdelala vse dnevniške romane, kot so *Princeskin dnevnik*, *Dnevnik Jadrana Krta* in podobno. Nikoli pa se nisem lotila Dnevnika Ane Frank. Zakaj? Vedela sem, da tema ni ravno lahkotna in vesela, »zamorjenih« knjig pa se mi ni dalo brati. Zato mi je vsebina tega dnevnika ostajala skrivnost vse do letošnje jeseni. Ko se je na naši šoli odvijala razstava o življenju Ane Frank. In postalo mi je jasno, da bo to knjigo pač treba vzeti v roke.

V svojih spisih sem že večkrat napisala, da se pogosto ne zavedamo svoje sreče. Da sem spoznala to, sta mi omogočila moja starša, ki sta me v teh trinajstih letih mojega življenja popeljala že marsikam. Videla sem že dobesedno pol sveta in s tem tudi razmere, v katerih živijo ljudje v nerazvitih delih. Krivec za nenormalne razmere, v katerih živijo nekateri, je po navadi revščina. A vseeno se dandanes za pravice ljudi in otrok bori nešteto organizacij, ki zbirajo denar, jim pomagajo, in ozaveščajo svet o raznih grozotah. Če pa pogledamo približno 70 let nazaj, v čas 2. svetovne vojne, lahko rečemo, pa čeprav zveni kruto, da se vsem prebivalcem našega planeta godi prav lepo. O dogodkih tistega časa nam priča veliko filmov, knjig, posnetkov ali člankov. Danes vsi vemo, da mediji zelo radi pretiravajo, stvari napihujejo ali pa si jih celo izmišljujejo. Zato nikoli ne moremo biti prepričani, kaj je laž in kaj resnica. In prav zaradi tega je Dnevnik Ane Frank tako pomemben. Vsem nam je jasno, da je mlada, pogumna najstnica res pisala dnevnik, res opisovala grozote, se res skrivala v tisti majhni sobici. Čeprav je bil dnevnik zanjo le nekakšen »prijatelj«, ki mu je lahko zaupala, je bila drobna knjigica, polna njenih izkušenj, nepredstavljivo pomembna za ves svet.

Ker sem sedaj približno njene starosti, moram reči, da jo občudujem, da je imela tako potrpljenje, pogum in upanje. Vedela je, da njeni prijatelji in sorodniki več sto kilometrov stran trpijo in živijo v nečloveških razmerah, če niso že podlegli kakšni bolezni. Vedela je, kaj jo čaka, če naredi en napačen korak, en napačen gib. Vedela je, kaj se bo zgodilo z njo in njeno družino, če jih odkrijejo. In vendar je bila sposobna živeti optimistično. Stvar, ki bi jo jaz pogrešala najbolj od vsega, če bi bila na njenem mestu, pa je svoboda. Dejstvo, da lahko kadarkoli želim zapustim svoj dom, obiščem prijateljico, se zapeljem v kino. Štirinajstletnica, kot je bila Ana ni več na pragu pubertete. Hormoni mečejo vse najstnike in iz prve roke lahko povem, da obstajajo dnevi, ko si želiš, da bi vsi okoli tebe samo utihnili in te pustili pri miru. So dnevi, ko želiš samo nekam na samo, nekam daleč proč od vseh domačih in pozabiti na probleme in prepire, ki ti otežujejo življenje. Že to, da moram svoje družinske člane prenašati pod isto streho, je včasih zame velik stres. Da pa bi bila z istimi ljudmi po več tednov zaprta v eni sami sobici? Zame misija nemogoče. Zanja pa očitno niti ne tako velika ovira. Sprijaznila se je s svojim novim življenjem in novimi razmerami. Edina uteha ji je bil dnevnik, ki ga je skrbno pisala vsak dan. In prav s tem dnevnikom je, ne da bi se tega zavedala, svetu dala pomembno sporočilo.

Grozote 1., 2. ali katerekoli vojne se ne smejo nikdar več ponoviti. Preveč nedolžnih in nič krivih ljudi je trpelo zaradi pohlepa ene same osebe. Pokazala nam je, kako lahko ena oseba, ki ima za seboj vojsko in moč, uniči življenje neštetim družinam. A kljub tem opozorilom se zadnje čase spet dvigajo »pomembneži«, katerih egoizem je premočan, da bi pomislili na škodo, ki jo povzročajo drugim. Ana Frank nas je opozorila, da lahko aroganca in nasilje pokopljeta cel svet.

Čeprav smo se ljudje oklicali za najpametnejša bitja na planetu, pogosto dokazujemo, kako slabo izkoriščamo naše sposobnosti. Če problemov, nasilja in vojn ne bomo ustavili, nas v naslednjem stoletju čaka še kar nekaj An Frank.

Ana Frank — za mnoge le blede, židovska deklica, ki je svoje najstniške tegobe zapisala v svoj dnevnik. Za človeštvo pa je Ana opozorilo, kaj vse so sposobni ljudje narediti, da se povzdignejo na oblast.

Tina Sluga, 9. b

ANA FRANK – NJENO SPOROČILO MOJI GENERACIJI

Mir, svoboda, dom, družina ter poln trebuh. To so stvari, ki se nam dandanes zdijo preveč samoumevne. Hrane imamo na pretek. Nekateri imajo hrane celo preveč, saj jo mečejo stran. Tudi mir in svoboda sta pri nas vse premalo cenjeni vrednoti. Biti svoboden, iti kamorkoli, ne da bi te kdorkoli oviral, vsako noč v miru zaspati in ne v strahu, da se mogoče naslednje jutro ne boš več zbudil, to je nekaj neprecenljivega, česar se ne da dobiti ali kupiti z denarjem.

Vsako jutro se pritožujemo, zakaj je treba v šolo, popoldne pa se pritožujemo nad domačimi nalogami in učenjem. Premalokrat se zavedamo, da so bili otroci včasih zelo veseli, če so lahko šli v šolo in se kaj naučili. Kajti šele ko nečesa nimamo, se zavedamo, kako to zelo potrebujemo. Danes imamo skoraj vsi vse, kar potrebujemo.

Drugače pa je med vojno. Takrat se zaprejo meje in ni več trgovine oziroma je na tržišču malo izdelkov. Industrijno uporabijo za vojaške namene, veliko hrane pa pobere vojska. V takšnih razmerah se hitro razvijejo bolezni, ki lahko pobijejo na milijone prebivalcev, saj je tudi zdravil takrat manj. V takšnih razmerah in kasneje še v hujših je živela deklica z imenom Ana Frank.

Ana Frank se je rodila leta 1929 v Nemčiji, po rodu pa je bila Judinja. Njeno otroštvo v Nemčiji je bilo čisto običajno, kot so ga imeli otroci njenih let. Tako kot vsi ostali otroci je hodila v šolo, se s prijateljicami zabavala in hodila na počitnice.

Nemčija je bila po prvi svetovni vojni v veliki gospodarski in finančni krizi, saj je morala odplačevati vojno odškodnino. Ker so bili ljudje obupani, saj niso imeli službe in denarja, je podpora nacistični stranki, ki je obljubljala zaslužek in mir, hitro naraščala. Leta 1932, ko je bila brezposelnost na vrhuncu, je nacistična stranka s Hitlerjem na čelu prišla na oblast. S tem pa se je za Jude pričela nesreča. Že pred vzponom Hitlerja na oblast so Judje vedeli, kaj jih čaka, če bo prišel Hitler na oblast. Zato so se mnogi Judje izselili iz Nemčije takoj ob prihodu Hitlerja. Ena izmed teh družin je bila tudi Anina družina. Odselili so se na Nizozemsko, kjer je oče odprl tovarno marmelad. Na Nizozemskem so začeli novo življenje.

Nekega dne pa je prišel poziv. Če si dobiš poziv, si moral priti, kamor so te klicali, sicer so te aretirali ali pa poslali v delovna taborišča. Ana in njena družina so se odločili, da se bodo skrili v zadnji del očetove tovarne, ki je bil skrit za knjižno polico. Tam so se skrivali še s štirimi prijatelji. Nadaljnji dve leti skrivanja v tem skrivališču so bila za Ano, in seveda tudi za ostale, izjemno težka. V skrivališču so veljala zelo stroga pravila. Niso smeli glasno govoriti, saj bi jih lahko slišali delavci v tovarni. Prav tako niso smeli podnevi hoditi na stranišče, saj se voda, ki teče po ceveh, zelo dobro sliši. Ana si je čas krajšala predvsem s pisanjem dnevnika, ki ga je dobila za svoj trinajsti rojstni dan. Vanj je zapisovala vsa svoja čustva in občutke, ki jih je doživljala v skrivališču. Anina največja želja je bila postati pisateljica, zato je svoje zapiske prepisala na posebne liste, da bi jih kasneje spremenila v knjigo.

Najhuje je bilo, ko so se vsak dan slišali zvoki strel in bomb skozi tanke stene in okna. Vsak dan so vstali s strahom, da jih bodo našli. Ta njihov strah pa se je uresničil 2. avgusta leta 1944 malo pred koncem druge svetovne vojne. Še danes se natančno ne ve, kdo jih je izdal, ve se le, da so jih aretirali in odpeljali v koncentracijsko taborišče.

Že vožnja do taborišča je ljudi zelo izmučila, saj so bili brez hrane, pijače in stranišč tudi do tri dni, zaprti v živalskih vagonih. Da pa je bilo še huje in težje preživeti, so ločili družine in jih poslali v različna taborišča. Ana in njena sestra sta bili v taborišču zmeraj bolj obupani.

Nista vedeli, ali so ostali družinski člani še živi, ali jih bosta sploh še kdaj videli in ali bosta sploh preživel. Vendar pa sta kljub močni volji do življenja umrli zaradi bolezni. Edini, preživel v družini Frank, je bil Anin oče, ki se je vrnil na Nizozemsko, kjer mu je tajnica tovarne izročila Anin dnevnik, ki ga je našla po odhodu vojske. Oče se je skozi ta dnevnik le počasi in mukoma prebijal, saj so mu zapisi njegove preminule hčerke obujali boleče spomine. Njene zapiske je nato izdal kot knjigo, ki je kasneje zaslovela kot ena najbolj branih knjig. In tako se je uresničila največja želja Ane -- postati pisateljica.

Zgodba Ane Frank je le ena od tisočih zgodb, ki so nastale v času vojne. Nekatere so se končale srečno, druge pa tragično. Vendar pa nosijo vse zgodbe enako sporočilo. Ne glede na to, ali si Jud, Rom ali pa temnopolt, si enakovreden in enako sposoben kot vsi ostali. Poleg tega nas učijo, da se moramo boriti zase, za svoj narod in kulturo. Tudi če so razmere, v katerih živimo, brezupne, kot je življenje v koncentracijskih taboriščih, se moramo spodbujati ter ohraniti voljo do življenja, saj lahko s skupnimi močmi lažje dosežemo cilje.

Zgodba Ane Frank je le ena od tisočih zgodb, ki

Matic Klopčič, 9. b

NAŠA JABLANA

Ko smo se preselili v hišo, je na vrtu rasla stara jabolana. Na njej je viselo eno samo piškavo jabolko.

Poklicali smo dedija. On se razume na drevesa. Dedi je obrezal jabolano in jo zaščitil pred škodljivci.

Naslednjo pomlad je jabolana čudovito cvetela. Iz cvetkov so zrasli rdeči jabolčki.

Jablana je bila hvaležna za skrb in nam podarila veliko slastnih jabolčk.

Katja Javornik

Moja pot v šolo

Moja pot v šolo se začne zjutraj, ko se zbudim. V šolo me odpeljejo starši z avtom.

Z vožnjo začnemo po Raičevi ulici, nato se peljemo skozi podvoz mimo hipodroma Stožice. Potem po ovinkasti Stoženski ulici pridemo do semaforja, kjer čakamo zeleno luč. Zavijemo levo na Dunajsko cesto proti centru Ljubljane. Čez dvesto metrov zavijemo desno na Ogrinčevo ulico. Na koncu ulice zavijemo levo na Ulico Pohorskega bataljona. Pred šolo izstopim, starši pa se odpeljejo v službo. Moja pot v šolo traja od sedem do petnajst minut in je dolga dva kilometra. Med potjo vidim konje, kokoši in koze, ki živijo na bližnji kmetiji. Včasih se v šolo peljem tudi s taksijem. Največkrat nas pelje taksist Boštjan.

Pot v šolo je včasih dolgočasna, včasih pa zabavna, odvisno od glasbe, ki jo poslušamo v avtu.

Pia Pleško

MED ODMORI

Odmori so zelo zabavni. Med njimi lahko delaš, kar hočeš. Med odmori gremo v knjižnico in na stranišče. Takrat smo prosti in nas nihče ne sili brati, pisati in računati.

Jaz se s prijatelji med odmorom najraje igram s Trashpacki. Trashpacke in nalepke tudi menjamo med sabo.

Nekoč je moj sošolec Rok med odmorom vrgel sluz v zrak, a se mu je nalepila na strop.

Med odmori se zelo zabavamo.

Marcel Vičar, 4. a

RIME

Kročnik servirni na mizi leži,

čaka kosilo, a ga še ni.

Ko končno ga dobi,
servirajo mu same kosti.

Od jeze kar poskoči,
pade z mize in počí.

Od zdaj naprej ga na mizi več ni,

ker so ga vrgli v smeti.

Urban Jermol, 3. a

NA IGRIŠČU

Vsi v našem razredu radi hodimo na igrišče, a so ga zaprli, ker so popravljali nogometno igrišče. Vsi smo bili žalostni. Preden so ga zaprli, je bilo prepovedano hoditi na nogometno igrišče, ker si se lahko spotaknil ob korenino enega od dreves.

Dela na igrišču so že skoraj končali, podrli so tudi tisto drevo, dodati morajo samo še rdeč asfalt, ki ublaži udarec. Zdaj že lahko hodimo na igrišče, a vedno, ko jaz pridem, so vse gugalnice zasedene, zato se igram kaj drugega.

Matija Budja, 4. a

MUCEK

Mijav, mijav, mijav,

mucek bi se igral.

Po hiši se podi

in miške lovi.

Ko miško ulovi,

pred kaminom zaspi.

Ana Kavčič, 3. a

LEPOTICA

Lepotica ima lepa lica,
a je včasih zvita kot lisica.

Najraje ima pico,
sovraži pa potico.

Zelo rada opazuje ptice

in riše skice,

ob tem pa razmišlja

na temo življenjske resnice.

Eva Veljkovič Hirsch, 3. a

JAZ SEM KATARINA

Jaz sem Katarina,

ena punca fina.

Zgodaj rada vstajam,

že pred šolo rajam.

Jaz sem Katarina,

ena punca fina.

Ko pa odrastem,

postanem balerina.

Katarina Urbanč, 3. a

PEKA PIŠKOTOV

Včeraj smo pekli piškote. Pekli smo medenjake. Naprej smo segreli med, smetano in maslo (kar cedile so se mi sline). Medtem ko se je sladka vsebina segrevala, smo zmešali moko in pecilni prašek, ju presejali, dodali nekaj začimb, čokolado in lešnike ter vse skupaj ugnatili s segreto medeno mešanico v želeno testo.

Na pomokani deski smo testo razvaljali na debelino 1/2 centimetra in izrezali kroge s premerom 3 do 4 centimetre. Naložili smo jih na pekač, obložen s papirjem za peko. Položili smo jih v pečico, ki smo jo predhodno segreli na 200 stopinj Celzija. Piškote smo pekli 10 minut.

Mmmm, kako je dišalo. Komaj sem se zadrževal, da nisem planil po še vroči dobroti. Medenjake smo pobrali iz pekača in jih ohladili na žičnati rešetki. V vmesnem času smo pripravili preliv in z njim namazali površino medenjakov. V sredo vsakega smo položili polovico lešnika. Kdor je želel, ga je še dodatno okrasil.

Peka je bila prijeten in sladek godek.

Tine Jamnik , 4. b

BOŽIČNO-NOVOLETNI BAZAR

V četrtek, 4. 12. 2014, se je odvijal božično-novoletni bazar.

Že od jutra sem se ga veselila, saj sem vedela, da se bodo prodajali naši odlični piškoti. Ene piškote smo naredili že prejšnjo sredo, čokoladne kroglice pa v torek, samo dva dni pred bazarjem. Ko sem na bazarju zamenjala evre za »bonkote«, sem najprej hitela po piškote. Šla sem pogledat še na druge stojnice in naletela sem na čestitke. Kupila sem samo eno, potem pa vse nesla v omarico. Šla sem še po medvedka iz storža in ogrlico. Želela sem si še sanke, a jih je zmanjkalo.

Imela sem se super!

Liza Knez, 4. b

GOSPOD POMARANČNIK

Nekoč je živel gospod Pomarančnik, ki je zbiral magnete.

Nekega dne se je vračal s tržnice z zelo močnim magnetom in ravno takrat je mimo letelo letalo in magnet ga je potegnil na Zemljo. Pilot se je zelo razjezil, zato je zahteval odškodnino za letalo, ki se je seveda pri padcu razbilo. Gospod Pomarančnik je bil bogat mož in je plačal letalo, toda pilot je bil še vedno jezen, ker zdaj ne bo prišel pravočasno na letališče. Zato je gospod Pomarančnik od nekega izumitelja na tržnici kupil časovni stroj in čas prevrtel nazaj.

Zdaj pilot ni bil več jezen, a potniki so bili zelo zmedeni, zato sta morala pilot in gospod Pomarančnik povedati vse še enkrat od začetka.

Ela Razpet, 4. a

Spet v šoli

Komaj sem čakala, da lahko pridem spet v šolo.

Ko sem prišla v šolo, sem videla, da je čisto enaka kot prejšnje leto. Ugotovila sem, da imamo razred na koncu hodnika. Ko sem spoznala učiteljico, sem videla, da je zelo prijazna. Ko sem izvedela, da se prvi dan ne bomo učili, sem bila kar malo vesela. Zelo sem se tudi razveselila sošolk in opazila, da ni nihče nov. Edino sošolke Anateje ni bilo več. Učiteljica je na vrata nalepila razredna pravila in vsakdo si je izbral svoj predalček in vanj zložil vse zvezke.

Ko sem se v torek zbudila, sem šla vesela spet v šolo.

Ela Razpet, 4. a

MOJA POT V ŠOLO

V šolo hodim s sestro Lizo. Vedno hodiva peš.

Hodim na OŠ Franceta Bevka. Moja pot v šolo ni dolga, saj živim zelo blizu. Do šole hodiva 10 ali 15 minut. Živiva na Glavarjevi 10. Pot poteka na naslednji način: z Glavarjeve ulice najprej zavijeva na ulico Mašere Spasićeva, na kateri je vrtec, v katerega sva hodila. Nato zavijeva mimo Spara, ki je na Slovenčevi cesti. Ko prideva do Ljubljanskih mlekarn zavijeva na Tolstojevu ulico, kjer sva že skoraj v šoli. Zaviti morava samo še na ulico Pohorskega bataljona.

To je moja pot v šolo.

Mark Lap Križman, 4. b

Bliža se novo leto

Naša družina se pripravlja na novo leto. Letos ne bomo spuščali raket, ker je enkrat mamici in očijevemu prijatelju Marku priletel košček rakete blizu očesa. Okrasili bomo božično drevesce. Naredil bom velike zvezde in papirnato verigo. Pomagal bom pri peki makove potice. Pomagal bom pripraviti mizo za silvestrsko večerjo in počesal bom oba naša mucka. Babici in nonici bom poslal novoletni čestitki.

Komaj čakam da bo novo leto.

Viktor Mal Zupančič, 4. b

Novoletni bazar

Vsako leto se v decembru odvija Bevkov bazar. Ta bazar je bil nekaj posebnega. Prvič sem odšel sam kupovat stvari na bazar, poleg tega pa smo še delali piškote za bazar.

Pred bazarjem je bila prireditev. Tam je nastopil otroški pevski zbor. Po uvodu smo vsi tako nestrpno čakali bazar, da je moral hišnik vrata zakleniti. Ko so končno odprli vrata, se je gruča ljudi (z mano vred) zapodila skozi vrata na bazar. Še sreča, da sem bil pri piškotih med prvimi kupci, saj je piškotov zelo hitro zmanjkalo.

Imel sem še nekaj bonkotov, zato sem kupil še ene piškote. Ko sem prišel domov in staršem pokazal, kaj sem kupil, so bili začudeni. Kupil sem štiri škatle piškotov! To je neverjetno zato, saj ponavadi sploh ne dobimo niti piškota.

Všeč mi je bilo, da sem dobil piškote, predvsem pa to, da je bil bazar v dobrodelne namene.

Miha Kosanc, 4. b

Novoletni bazar

Novoletni bazar mi je zelo všeč.

Rada izdelujem izdelke za novoletni bazar. Pomagali smo okraševati avlo. Ob šestnajstih smo se začeli zbirati. Avla je bila polna. Bazar je odprla ravnateljica s svojim govorom. Otroci in starši so kupovali. Prodajali smo venčke, piškote, voščilnice in ogrlice.

Bazar se je končal ob sedemnajstih.

Sandra Mičić, 4. b

MOJA POT V ŠOLO

Moja pot v šolo se začne doma. Zjutraj najprej pojem zajtrk, se umijem in oblečem. Potem še izberem jopico, jakno in obutev. Ko smo vsi člani družine pripravljene za pot, gremo po stopnicah proti vratom. Usedemo se v avto, ki je parkiran na Pegamovi ulici 4. Potem se peljemo po Glavarjevi ulici, po Slovenčevi, Tolstojovi ulici. Na sredini Tolstojeve ulice zavijemo in pridemo na ulico Pohorskega bataljona, tam je tudi naša šola. Pred šolo se poslovim od staršev in brata Mateja in pohitim v razred.

Lia Gec, 4. b

NAJ SE PREDSTAVIM

Ime mi je Jakob. Star sem 7, 5 let. Doma imam brata Davida. Hodim v 2. b. Rad igram tenis, šah in nogomet. Rad kolesarim, plavam, hodim na morje, izlete, rad igram igrice, se zabavam s prijatelji.

Jakob Zavrl, 2. b

SPET V ŠOLI

Med počitnicami sem se zelo zabaval, a jih je bilo prehitro konec. Zato smo morali spet v šolo.

Zelo sem bil vesel, ko sem znova srečal prijatelje. Opazil sem, da je ena sošolka odšla na drugo šolo.

Letos imamo angleščino in glasbo v drugi učilnici. To je res prima. Zanimivo je tudi to, da imamo nov predmet. To je Družba.

V mojem razredu mi je zelo všeč in je zelo zabavno.

Marcel Vičar, 4. a

Spet v šoli

Minile so počitnice. Nastopil je čas, ko sem morala napolniti torbo in odkorakati skozi šolska vrata.

Vse se mi je zdelo drugače, čeprav se šola ni skoraj nič spremenila. Ko sem šla proti novemu razredu, sem se spomnila razgleda s stopnišča na oder. Vstopila sem v učilnico in se razveselila sošolk ter sošolcev, ker se že dolgo nismo videli. Razred je bil povsem drugačen. Priznam, da sem se malo bala učiteljice, saj so starejši učenci trdili, da je stroga. Ko pa nas je že pozdravila, se mi ni zdela taka. Skupaj smo preživeli lep dan. In naslednje jutro sem z lahkoto vstala in šla v šolo.

Minil je že en mesec, odkar sem v četrtem razredu, in meni se zdi, da bo v šoli prav zabavno. Veselim se, da bom igrala v gledališču, delala poskuse, se naučila novih stvari, se zabavala s sošolkami med odmori in doživela še mnogo drugega.

Živa Višnjei, 4. a

POČITNICE

Juhu, prvi dan počitnic je tu! Vsi smo veseli.

Veselimo se počitnic na morju. Vsi smo začeli pakirati kovčke. Notri smo dali obleke, brisače, kopalke in razne kreme. Čakala nas je dolga pot do Turčije. Iz letališča nas je avtobus pripeljal do našega hotela. Soba je bila lepa z razgledom na morje. Komaj sem čakal da bom skočil v vodo. Po kohanju smo šli z družino na kosilo.

Kosilo je bilo zelo dobro. Po kosilu smo se šli kopati v morje. Morje je bilo zelo toplo in plavalo je veliko rib. Nato je sledila večerja. Pri večerji sem poskusil njihovo domačo hrano. Bila mi je zelo všeč. Po večerji smo šli na sprehod ogledat okolico. Videli smo veliko trgovin. V eni izmed njih sem si kupil spominek.

V preostalih dneh sem videl veliko znamenitosti in poskusil veliko dobre hrane.

To je bil le en dan od kratkih počitnic in upam, da bom še kdaj obiskal Turčijo.

Rok Benedičič, 4. a

SPET V ŠOLI

MED ODMORI

V šoli mi je najbolj všeč odmor.

Vsi se veselimo odmora, ker se nam nič ni treba učiti. Punce med odmori pletejo gumice. Fantje pa se igramo s »trash packi«. Med odmori pa delamo tudi preizkuse.

Kdaj pa kdaj naredimo tudi neumnost. Na primer: boksanje, kreganje, metanje sluzi.

Ena je že en mesec zgoraj nekje. Podajamo si tudi letala, ki pristanejo povsod.

Komaj čakam na odmor.

Rok Benedičič, 4. a

Na igrišču

Letos sem šolsko igrišče obiskovala zelo malo, saj kadar smo nameravali iti ven, sem imela neko dejavnost. Le nekajkrat smo šli na igrišče, ampak še takrat smo tam imeli pouk. Sčasoma sem ga že pogrešala, in ko je bil že skrajn čas, da grem ven, so ga začeli prenavljati.

Zdaj sem že malo pozabila, kako prijetno je bilo v tretjem razredu, ko smo skupaj igrali nogomet in košarko. Komaj smo čakali, da so vsi naredili nalogo, zato ker smo bili navajeni, da gremo potem ven na igrišče. Kadar je deževalo, nismo mogli ven. Takrat smo bili žalostni in neubogljivi. Kadar pa so učitelji rekli, da gremo ven, smo se prerivali, kdo bo prvi, se pregovarjali za gugalnice za žoge ... Celo igrišče so si nekateri skušali priboriti. Včasih so bili učitelji pri volji in šli po krede. Skoraj vedno, kadar so bile na voljo, sem jih vzela. Z njimi sem narisala različne slike po asfaltu. Najrajši pa sem se igrala med dvema ognjema. Nisem

bila ravno najboljša, a vsaj zabavala sem se. Kadar smo se odpravljali nazaj v razred, smo znova postali sitni in neubogljivi. Nekateri so se v igro tako vživeli, da so se skrivali in se upirali oditi v razred. Če pa so ponje prišli starši, so se jezili, ker so morali prej domov.

Trenutno s sošolci ne smemo ven. Včasih se zazrem skozi okno in opazujem, kako ruvajo drevesa in rijejo v tla. Spominjam se starega, nevarnega in živahnega igrišča. Čeprav ne bo več takšno, kot je bilo nekoč, sem vznemirjena in radovedna. Kakšno bo novo igrišče? Komaj čakam ...

Živa Višnjej, 4. a

Maša Lavrič, 8. a

MED POUKOM

Pouk je lahko naporen in zanimiv. Vsak dan začnemo pouk ob osmih. Pouka ne smemo zamujati in motiti.

Moj najljubši predmet je športna. Za ta predmet potrebujemo športno opremo. Med poukom športa delamo različne vaje. Zelo všeč mi je, ko igramo košarko. Upoštevati moramo pravila igre. Če jih ne upoštevamo, se lahko sprememo. Z nami telovadi tudi učiteljica.

Imamo tudi druge predmete. Če klepetamo med poukom, nas učiteljica presede. Nekateri sošolci med poukom žvižgajo. Po vsakem pouku nastopi odmor.

Pouk mi je všeč takšen, kot je.

Gašper Geršak, 4. a

Moje srečanje z Marsovcem

Bil je prvi dan šole in bil je že čas, da me pridejo starši iskat, a ni jih bilo.

Čudno, bila sem sama. Tedaj se je zabliskalo in takrat sem zaslišala šume. Prihajali so iz 3. b razreda. Prišla sem v razred in tam sem zagledala majhno puhasto stvar. Oglašala se je: »Riki, riki!« Bila je zelo prikupna. Sklepala sem, da je z Marsa. Odločila sem se, da Marsovčka vzamem s seboj. Odšla sem domov. Skrila sem ga v torbo. Starše sem vprašala, zakaj me niso prišli iskat. Rekli so, da so pozabili. Pokazala sem Marsovčka, ki sem mu dala ime Riki.

In od takrat naprej je Riki moj domači ljubljencek.

Lili Accetto Vranac, 3.b

Jernej

MED ODMORI

Med odmori se s prijatelji največkrat igramo s Trash packi, včasih tudi z avtomobili, velikokrat pa se tudi pogovarjamo. Kadar imamo krajše odmore si pripravimo zvezke ali pa gremo samo na WC, taki odmori trajajo približno šest minut. Rad imam vse sošolce, najraje pa se igram s Timijem, z Matijo in Majem. Kadar ni ob meni mojih najljubših sošolcev, pa najraje rišem in računam, grem v knjižnico ali pa prebiram učbenike. Odmore imam zelo rad.

Martin Kuder, 4. a

Med odmori

Naši odmori so različno dolgi. Imamo več odmorov, a po tretji uri je najdaljši. Zelo ga imam rada. Nekatere punce plešejo, nekateri sestavljajo sestavljanke, se pogovarjajo in rišejo. Ta odmor zelo hitro mine, saj se vsi zelo zabavamo. Želim si, da bi bil po vsaki uri en dolg odmor. Če bi bil odmor dovolj dolg, bi z veseljem šla tudi malo ven.

Eva Križ, 4. a

Aljaž, 2. razred

SNEŽAK

Ana in Rok sta komaj čakala sneg, da bi naredila velikega snežaka. Ana je gledala skozi okno, Rok pa je šel spat in si zaželel, da bi snežilo. Naposled se je njuna želja uresničila. Zjutraj sta pojedla zajtrk in stekla ven na SNEG!!!

Potem sta se šla sankat. Rok je dobil idejo, da bi naredila snežaka. Naredila sta velikega snežaka z rdečo kapo. Mamo sta prosila za korenček in metlo. Nabrala sta kamenčke za usta in gumbke. Ko je padel mrak, sta Ana in Rok šla v hišo. Snežak je OŽIVEL!!!

Snežak je opazil, da Ana in Rok postavljata božično smrečico in veselo pričakujeta Božička. Ponoči je bilo megleno, zato je Božiček zgrešil njuno hišo. Snežak je to videl in sam

naredil igrače in ju obdaril.

Zjutraj sta se Ana in Rok zbudila in pogledala pod božično smrečico. Zagledala sta kup daril in poklicala mamo in očeta. Vsi so bili presenečeni. Tudi snežak je dobil darilo. To darilo je bilo od Ane in Roka.

Gabriel Montanič, 2. b

PRIJATELJICE

Jaz, Lana, Roza, Kaja in Shan Shan smo najboljše prijateljice. Vedno se igramo skupaj. Obiskujemo najboljšo šolo ter imamo veliko prijateljic. Všeč so nam prijazne učiteljice in odmori.

Shan Shan je Kitajka in nas uči kitajsko govoriti ter pisati kitajske črke. Ustanovili smo kitajsko šolo, v kateri je Shan Shan učiteljica. Vsak dan nas nauči kaj novega in nam da domačo nalogo. Ob vsem tem učenju je pomembno, da se veliko zabavamo.

Vse vemo, da je prijateljstvo zelo pomembno, zato smo med seboj prijazne in se poskušamo ne kregati.

Lana Belšak, 2. b

PEKA PIŠKOTOV

V šoli smo v sredo pekli piškote.

V šolo smo prinesli predpasnike. Tretjo, četrto in peto uro smo pekli piškote. Učiteljica je naredila testo. Učiteljica je naredila iz testa klobase. Mi pa smo vzeli majhen košček in oblikovali kroglice. Nato smo jih dali v kokos in sladkor. Dali smo jih na pekač. Ko je bil pekač poln, je učiteljica odnesla polne pladnje v kuhinjo in so jih kuharice spekle.

Tako smo pekli piškote.

Hugo Pucelj, 4. b

Ema Mrak

SREČA JE OBLILA MOJ OBRAZ

Sreča. Zame je to najlepše čustvo. Pride z lepim dogodkom, ljubljeno osebo ali z nam pomembnim predmetom in nikoli čisto ne odide. Kanček, delček globoko v tebi, je zmeraj srečen. Prikličemo ga s spomini na srečne dogodke in takoj se počutimo bolje. Kadar se počutim slabo, žalostno ali sem bolna, se spomnim dneva, ko sem dobila morskega prašička ali dneva, ko sva se s prijateljico poleti brezskrbno igrali v morju. Taki dogodki me naredijo srečno in srečna sem še vsakič, ko se jih spominjam.

Sreča je tudi nalezljiva. Ko osrečimo svoje bližnje ali skupaj ustvarjamo dogodke, ki nas osrečujejo, smo srečni. Srečni za in s svojimi bližnjimi.

Tako so bili srečni moji bližnji sorodniki, ko so me osrečili s posebnim darilom.

Že eno leto sem v glasbeni šoli igrala kljunasto flavto. Bilo mi je všeč in rada sem vadila, vendar sem komaj čakala na dan, ko bom začela igrati pravo flavto. Prečno flavto. Gledala in poslušala sem glasbenike, ki so jo igrali. Predstavljala sem si, da igram prečno flavto in se gledala v ogledalu s svojim namišljenim glasbilom.

Bližal se je moj rojstni dan. Nisem imela ideje o darilih, ki si jih želim. Kljub temu pa sem dobila najboljšo darilo vseh časov! Zjutraj sta mi starša voščila vse najboljše in mi izročila velik zavoj. Odvila sem ga in pred mano je stala črna torbica z napisom YAMAHA in veliko zadrgami. Odpela sem jo in v njej zagledala še škatlo. Ko sem jo odprla, je naredila: »Klik!« in zagledala sem ... Moj obraz sta oblili svetloba, ki se je odbijala od svetleče flavte in sreča. Neizmerna sreča. Svetila je v mojem srcu močnejše kot flavta in močnejše kot sonce. Svoje sreče nisem mogla ubesediti.

Kljub temu, da iz nje še nekaj časa nisem mogla niti izvabiti zvoka, sem jo s ponosom loščila in vsak dan občudovala. Še zdaj, štiri leta po dogodku, me prevzame sreča, ko flavto igram, primem, držim. Večkrat se mi resnično nikakor ne ljubi vaditi in nato čistiti moje flavte, ampak vsakič ko igram, iz mene pripleza kanček, tisti mali delček sreče.

Urša Mati Djuraki, 7. b

RUMOVE KROGLICE

Najprej nam je učiteljica doma naredila testo. V testo je dala tudi malo ruma. Ko je prišel dan za delo rumovih kroglic, je učiteljica prinesla testo. Mi smo morali prinesiti predpasnik. Tretjo uro smo šli v jedilnico. Tam smo se usedli za tri mize. Z nami je bil tudi 4. a razred. Učiteljica nam je dala navodila. Rekla je, da naj se razporedimo po drugih štirih mizah. Jaz in še nekaj učencev smo šli v drugo malo jedilnico. Učiteljica je nekaj učencev poslala pobrisat mize. Morali smo si temeljito umiti roke. Učiteljica Alja Bester je dala v posodice sladkor in kokos. Nato smo si vzeli mali košček in ga oblikovali v testo. Pri vsaki mizi so se razdelili v dve skupini, ena skupina je odlomila malo testa in ga valjala, da je postal okrogel. Druga skupina pa je kroglice povaljala v posodi, v kateri je bil sladkor in kokos. To smo delali eno uro. Ko smo končali, smo odnesli pladenj. Takrat je bil odmor. Piškoti so slastni. **Maša Kampjut, 4. b**

ZELO SMO SE ZABAVALI

Vedno se zelo rada zabavam na vseh zabavah, ampak ta zabava, o kateri vam bom govorila, je bila nekaj zares posebnega. Sošolka Lana je imela rojstni dan že avgusta, ampak ga takrat ni praznovala, ker je bil čas počitnic, zato ga je praznovala pred enim tednom.

Bil je petek in že cel dan smo se veselile (bile smo samo punce) Laninega rojstnega dneva. Z Lano, Kiaro in Suzano smo se odpravile k Lani domov, da bi vse pripravile in se uredile za zabavo. Pri pripravi nam je pomagal tudi Lanin starejši brat Žan. Ko smo vse pripravili, smo se še malo pozabavali, potem pa smo se punce spomnile, da se moramo za zabavo še urediti. Odšle smo v kopalnico in si tam lakirale nohte ter si risale po obrazu s posebnim svinčnikom. Ker je bila zabava na temo noči čarovnic, smo si risale na obraz pajkove mreže, šive...

Ko smo bile šele na polovici našega urejanja, je prišla že prva gostja, sošolka Pia. Ona je bila že urejena in to zelo lepo. Videle smo, da je že pozno in bodo kmalu začeli prihajati tudi drugi gostje, zato smo malo pohitele. Ko smo bile urejene, smo odšle v dnevno sobo, kjer je bil računalnik. Na računalniku smo poslušale glasbo in se potem spomnile, da bi jo lahko dale na zvočnike in bi se potem dnevna soba spremenila v plesišče. Kar se je tudi zgodilo. Nato je naenkrat pozvonilo. Prišli so gostje in vedele smo, da se zdaj pričinja prava zabava.

Najprej smo si ogledale zelo dober film z naslovom Lucy. Bil je zelo zanimiv, ker je govoril o tem, kaj bi ljudje počeli, če bi lahko uporabljali več kot 10 % možganov. Nemogoče bi bilo uporabljati 100 % možganov, ker ne bi preživeli. Ko smo gledale film, smo jedle tudi pokovko, čips, bombone, čokolado in še veliko drugih slastnih prigrizkov. Po filmu so pripeljali pico. Jedle smo jo, medtem ko smo plesale, ker se je dnevna soba spremenila v plesišče. Plesale smo do onemoglosti. Upoštevale smo tudi glasbene želje. Po plesu smo se odločile pogledati še eno grozljivko, ki je imela že naslov zelo grozen. Seveda je bil sam film še bolj zastrašujoč. Z grozo smo ga pogledale do konca. Po ogledu grozljivke smo pojedle torto in nekateri gostje so že odhajali. Me smo spet plesale.

Ura je bila okoli pol enih zjutraj, ko je še zadnja gostja odšla. Ostale smo Pia, Kiara, Suzana, jaz in seveda Lana. Že en teden pred zabavo nas je Lana povabila, da prespimo pri njej. Potem, ko je še zadnja gostja odšla, smo se oblekle v pižame in se odpravile v postelje, ampak nismo bile utrujene. V postelji smo se še dolgo časa pogovarjale in smejale. Ura je bila že šest zjutraj, ko smo šele zaspale. Zbudile smo se ob desetih. Lanina mami nam je že pripravila zajtrk. Ko smo pojedle, nismo vedele, kaj naj počnemo, zato je Lana predlagala, da bi gledale še kakšno grozljivko.

Malo po začetku filma je pozvonilo na vratih. Izkazalo se je, da je prišla moja mama in sem morala oditi domov. V ponedeljek mi je Lana povedala, da so druge ostale še do petih popoldne.

Take super zabave do sedaj še nisem doživela in tudi tako pozno (ali pa zgodaj) še nisem šla nikoli spat. Ta zabava je bila najboljša od vseh, ampak mi je pa žal, da nisem ostala do konca. Mogoče mi bo pa na naslednji zabavi uspelo ...

Kristina Hrast, 7. b

KOT V FILMU

Knjigo *Kot v filmu* je napisal slovenski režiser, dramatik, pesnik in pisatelj Vinko Möderndorfer. Rodil se je 22. septembra 1958 v Celju. Za otroke piše predvsem pesmi in dramska besedila. Napisal je več pesniških zbirk in za svoje delo dobil veliko nagrad.

Knjiga govori o dvanajstletnemu dečku Gašperju, ki je zelo radoveden, pameten in miren otrok. Ima malo močnejšo postavbo in lase počesana na prečo. Večino svojega prostega časa preživi na internetu, saj nima svojega mobilnika. Tam se po Skypu pogovarja s svojo simpatijo Tino, s katero pa se v šoli nikoli ne pogovarjata. Vsako neznano besedo poišče na internetu. Ima zelo burno domišljijo, saj si pomen nekaterih besed razlaga po svoje in jih povezuje v nesmiselne stvari. Večinoma uporablja neknjižni jezik. V šoli se druži s svojim najboljšim prijateljem Markom. Rad hodi v šolo, ne mara pa treh sošolcev, ki se norčujejo iz njega. Glavni med njimi je Žele, njegova prijateljica pa sta Pero in Jole. Gašper jih ignorira in vedno poskuša preslišati vse grde besede, ki so mu namenjene. Ostali sošolci pa Želeta podpirajo in se Gašperju vedno na ves glas smeji. Ob tem ga seveda zelo skrbi, kaj si misli Tina. Vedno, ko ga sošolci napadejo, na skrivaj pogleduje k Tini, da bi videl, kakšen izraz na obrazu ima. Tina ponavadi le zavije z očmi in vzdihne. Gašper si to največkrat razlaga tako, kot da ji je vseeno, včasih pa pomisli tudi na to, da z očmi zavija zaradi njega. V šoli vedno poskuša slediti in dviguje roke, a ga zaradi tega še bolj zmerjajo, ob tem pa so glasni kakor srake.

Foto: http://www.mladinska.com/fejstbuk/zivljenje_ni_izi/knjiga?aid=2984

Njegovi mami je ime Majda. Ne hodi v službo, zato je skoraj cele dneve doma. Večino svojega časa preživi v kuhinji, ob okenski polici, kjer gleda v svojo rožo in v sivo nebo. Njegov oče se domov vrača pozno zvečer, zato so vsi skupaj doma le redko. Zadnje čase je bila v njihovem stanovanju smrtna tišina. Starša se med sabo nista veliko pogovarjala, ko pa sta se, sta se največkrat kregala. On pa se je skregal z Markom, ker se je začel družiti z Želetom, Joletom in Perotom.

Gašperjevo življenje se obrne na glavo, ko njegova mama kar naenkrat izgine. Še eno presenečenje pa doživi, ko ga oče odpelje v kočjo sredi gozda. Tam spozna prijaznega Maksa, ki pa mu zaradi svoje velikosti pravi kar velikan. Hitro tudi ugotovi, da je njegovo življenje čisto drugačno. Vsako sobo ima namreč pobarvano z drugo barvo, kuha zelo nenavadne jedi, živi s prašičem in obiskuje ptiče v gozdu. Gašper se z Maksom takoj spoprijatelji. Njegovo življenje se zelo spremeni, saj Maks živi v manj civiliziranem okolju. Ne uporablja interneta in nima modernih naprav, ki jih je bil navajen Gašper. Njegovo življenje postane tudi bolj veselo, saj ne posluša vsak dan preprirov svojih staršev.

Na koncu sta se Gašperjeva mama in oče ločila, Gašper pa je ugotovil, da je Maks njegov pravi oče. Od takrat naprej je živel z mamo, skupaj pa sta redno obiskovala Maksa. Tudi z Markom sta se pobotala. Gašper je tako svoj težko dočakani dvanajsti rojstni dan preživel pri Maksu.

Knjiga mi je bila všeč in zlahka sem se vživela v glavno osebo, saj je približno moje starosti. Všeč mi je bilo tudi, da je napisana v prvoosebni obliki, saj jo to naredi še bolj zanimivo. Knjigo bi priporočila vsakemu, ki rad bere zanimive, napete in resnične zgodbe o vsakdanjem življenju.

Asja Kastrin, 8. a

UPORNIK BREZ RAZLOGA

(ob knjigi Dušana Dima: Distorzija)

V življenju se vsem, prav vsem ljudem na svetu dogajajo stvari, ki jih včasih ne razumemo. Vsi imamo obdobja, v katerih nam gre prav vse narobe. Vsi imamo obdobja, ko se nam šola in starši zdijo povsem nepomembni. V takih trenutkih se lahko ponavadi zanesemo le na eno stvar. Včasih je to ljubezen, prijatelj, šport ali pa morda glasba.

In prav na glasbo se je lahko zanesel Piksi. Piksi je bil mlad fant, ki je obiskoval gimnazijo v Ljubljani. Zelo rad je imel punk-rock glasbo, sovražil pa je glasbo, ki je bila vseskozi predvajana na MTV-ju. Piksi je bil uporniški. Ni se razumel s starši. Pogosto je šolo zanemarjal, v ospredje pa je vselej postavil glasbo in svoje prijatelje. Imel je težave, da je velikokrat popival dolgo v noč. Ker je imel težav veliko preveč, je svojo jezo in razočaranje potešil s tem, da je s prijatelji igral v najstniškem bendu. V bendu so bili poleg njega tudi Sani, Pejo in pevec, ki se je vseskozi menjaval. Njegove težave so se, po mojem mnenju, začele prav tam, kjer se ne bi smele. Njegova glavna sovražnika sta bila oče in mama. Oče je bil vseskozi nervozen, nikoli ni bil pripravljen na pogovor. In prav to je Piksiju manjkalo. Vsak najstnik rabi očeta. Rabi ga za moški pogovor, in da je le-ta oseba, ki bo otroka podpirala pri njegovih dejanjih. Piksijev oče pa je bil pravo nasprotje temu. Pripravljena za pogovor in nekoliko bolj razumevajoča je bila Piksijeva mama. Pripravljena je bila za pogovor, a tu je nastal problem z imenom Piksi. Piksi ni spoštoval svoje mame. Če bi bil Piksi pripravljen spregovoriti z mamo, bi bile težave po mojem mnenju lažje rešljive. Vsi vemo, da težave veliko lažje rešiš s pomočjo prijateljev ali s pomočjo osebe, na katero se lahko zanesesh. Ker pa se je njegovo slabo vedenje preneslo tudi v šolo, si je težave nakopal tudi tam. Vseskozi je bil nepripravljen in nekomunikativen. Piksi je bil zaljubljen v sošolko Suzo. Poskušal se ji je približati in se pogovoriti z njo, vendar ga je bilo pogosto sram. Po nekaj dneh je izvedel, da je Suza že zasedena. Zaljubljena je bila v pevca benda, ki je bil po eni strani njihov največji rival. V že tako zapleteno zgodbo se nato vmeša še Alma. Piksi se na začetku zgodbe ni posebno ukvarjal z Almo, vendar se to po pretresljivi noči hitro spremeni. Piksi je imel spolne odnose z Almo, kar ga je zelo pretreslo. Po vsakem težkem dnevu pa se je odpravil v zaklonišče, kjer je lahko izrazil jezo nad starši, šolo in vsemi problemi, ki jih je imel. V zaklonišču je bil povsem sproščen in neobremenjen s stvarmi, ki so se dogajale v resničnem življenju. Z vsemi težavami, ki jih je Piksi imel, se ni preveč obremenjeval. Njegova edina želja je bila, da bi nekoč igral na svojem koncertu, na katerem bi uspel. Še največ se je obremenjeval s problemi, ki v resnici sploh niso bili problemi. Ukvarjal se je z novim pevcem Edijem. Bil je navdušen, da je Edi postal njihov pevec, ob tem pa je vseeno imel grenak priokus. Zavedal se je, da je Edi spremenil koncept pevske skupine in s tem ogrozil njihov koncept. Ob tem pa se je vseskozi spominjal, kaj vse jim je korenita sprememba prinesla.

Piksi je imel težave, in tega se je tudi zavedal, vendar jim ni posvečal toliko časa, kot bi jim mogoče moral. Mislim, da sta sokrivca njegovih težav tudi starša, ki sta bila zelo pasivna. Mislim, da bi bile vse težave rešljive s kančkom več zainteresiranosti in razmišljanja. Tudi Piksi bi moral več časa posvetiti šoli. Najbolj pomembno pa bi bilo, da bi spoštoval starše in da bi starši spoštovali njega.

Luka Banovič, 9. a

A ORFEJ SE NI OZRL

Ko je Orfej stopal po temnih, samotnih, žalostnih stopnicah, ki so ga vodile do različnih tunelov, je prišel do kralja in kraljice. Z usmiljenjem ju je prosil, da mu vrneta izgubljeno Evridiko.

»Vzemi jo in vrni se na gornji svet. Vendar se ne oziraj, dokler ne prestopita naših meja, če ne, jo boš za večno izgubil.«

Orfej je hodil po hodnikih, ničesar ni slišal, ne hoje po hodnikih, ne dihanja, ničesar. Hotel se je ozreti, vendar se je spomnil dogovora. Ponavljal si je, da se ne sme ozreti, in to ga je zelo žrlo, saj ni vedel, če je njegova ljubljena Evridika še za njim. Hitreje in hitreje je hodil, na koncu že skoraj tekkel, saj je hotel priti na površje, da bi lahko končno objel Evridiko. Videl je že svetlobo in je stekel po stopnicah in ko je prestopil mejo med »svetom mrtvih« in površjem, je vdihnil sveži zrak in se končno ozrl nazaj in jo zagledal. Na obrazu se mu je prikazal nasmešek do ušes in jo objel. Ta trenutek je hotel, da se čas ustavi, saj je hotel držati svojo ljubljeno v tem objemu kakor dolgo je le mogoče. Evridika ga je spustila in se mu zahvalila, da se ni ozrl nazaj, saj ga je videla, kako je trpel, ko je hodil po podzemlju. Orfej ji je odgovoril, da je bilo vredno trpljenja, saj ni bil nikoli srečnejši kot zdaj. Počutil se je kot na oblaku. Letita na oblakih in nobena težava ne more preprečiti tega veselja, te radosti, te sreče, tega trenutka. Vse barve so bile živahnejše, trava je bila bolj zelena, sonce je bilo bližje, toplejše, ptice so lepše žvrgolele. Tekla sta po travi, dokler se nista vrnila do morja, kjer sta se usedla na mivko. Orfej ji je za dobrodošlico zaigral pesem, ki jo je napisal, ko je bila ujeta v podzemlju. Evridika, ribice in bogovi so poslušali Orfejevo igranje.

Med to prelepo melodijo je Evridika zaspala. Ko je Orfej to opazil, je prenehal igrati. Takrat so ribice odplavale v globlje morje, bogovi pa so se skrili za oblake. Orfej je pogledal Evridiko. Zdela se mu je še lepša kot prej. Ulegel se je zraven njenega telesa. Objel jo je ter zaspal.

Naslednjega jutra se je Orfej zbudil in opazil, da Evridike ni. Pogledal je naokoli in videl njene obleke. Vstal je in ko je pogledal na morje, si je oddahnil. Videl jo je tam v globokem morju, plavala je z nasmeškom. Hotel jo je že poklicati, naj se vrne, vendar že dolgo ni videl tega nasmeška, zato jo je pustil plavati. Ko ga je videla, je priplavala nazaj. Zeblo jo je zunaj, zato jo je objel. Rekel je, naj ostane tu in se posuši, medtem pa bo šel iskat kaj za pod zob.

Stekel je do dreves, kjer je odtrgal sadje in nekaj zavohal. Sledil je vonju, saj je predvideval, da je to mrtva žival, verjetno lisica ali kakšen zajec. Zagledal je mladega kunca. Kar zasmilil se mu je, ko je videl, da je lisica trgala njegov kožušček. Odplašil jo je in vzel kunca ter napravil si je nož. Stekel je nazaj do morja, kjer je videl Evridiko. Približal se ji je in ko ga je zagledala, se ga je ustrašila. Ko je videl, da gleda njegov nož, ji je pojasnil, da ga je naredil za lažjo jedačo. Pomirila se je in mu vzela nož ter začela jesti. Evridika je bila tako lačna, da je pojedla skoraj polovico zajca. Kar naenkrat je nehala jesti ter postala rdeča v obraz. Orfej jo je vprašal, kaj je narobe. Ni mu mogla odgovoriti, ker se ji je zataknilo ter se je dušila. Ugotovil je, kaj se dogaja in ji začel pomagati. Poskušal je, vendar je bil prepozen. Evridika se je zgrudila na tla, Orfej pa je padel na kolena. Prijel je njeno roko ter začel jokati. Zavedal se je, da jo je za večno izgubil. Pogledal je k oblakom ter vprašal: »Bogovi, kaj sem naredil narobe, da sem si to zaslužil? Prosim, pustite jo živeti, ne mi je še vzeti!« Vendar ni bilo nobene spremembe. Orfej si ni mogel predstavljati življenja brez Evridike, zato je skočil v morje in se utopil.

Ljubezen živi večno, ljudje pa ne. Orfej je Evridiko ljubil tako močno, da se je zaradi nje utopil. Zato se ta zgodba konča s tragičnim koncem.

Neža Špringer, 8. a

Moje argonavtsko popotovanje

Nekega dne sem v reviji National Geographic Junior prebrala, da tisti, ki dobi in prinese zlato runo, dobi za vse življenje srečo in veselje. Pisalo pa je tudi, da v Afriki na safariju dobiš napotke za naprej. Odločila sem se, da grem. S seboj sem povabila najboljšo prijateljico Najo, ki dobro govori angleško, in Elo, ki je zelo iznajdljiva.

Odločile smo se, da bomo najlažje potovale z jahto. Najele smo jahto s posadko in se odpravile na pot. Po dolgi poti do Afrike smo končno prispele. Na safariju smo videle različne živali: žirafe, nekaj levov, opice, zebre, kače in druge živali. Nato nam je neka opica dala majhen listek. Na njem je pisalo, da naj pot nadaljujemo v Indijo in poiščemo indijskega slona. Me smo hitro zbežale na jahto; ljudožercem, ki so nas lovili, pa vrgle tri pesti bombonov. Spet nas je čakala dolga pot naprej do Indije. Na odprtem morju so nas napadli pirati. Iznajdljiva Ela je takoj pomislila na smejalni sirup. Piratom smo ga dale kar dve steklenici. Ko so ga spili, so se začeli takoj smejati, in sploh niso videli, kdaj smo odšle. Ko smo prišle v Indijo, nas je deček z največjim indijskim slonom vprašal, če si katera upa na slona. Ker smo bile pogumne, smo to storile brez težav. V zameno nam je dal listek, na katerem je pisalo, da se na Japonskem skriva zaklad, ki ga iščemo. Pot smo nadaljevale proti Japonski.

Ko smo prišle na Japonsko, smo doživele pravo presenečenje. Vsi napisi so bili v nekih čudnih znakih. K nam je pristopil deček, ki je dobro govoril angleško, in nas peljal na najvišjo goro, kjer je visela zlata runa. Od veselja smo zavriskale. Vesele smo odplule proti Londonu in takoj šle v uredništvo National Geographic Juniorja.

Tam so nam za zlato runo dali nagrado – srečo in veselje do konca življenja. Naše potovanje je podobno potovanju Argonavtov, saj smo šle po zlato runo zelo daleč, skoraj na konec sveta, ovire pa smo premagovale z znanjem in iznajdljivostjo, ne pa z nasiljem.

Neja Raspet, 4. a

ISKANJE ZLATEGA RUNA (NA SODOBEN, NAJIN NAČIN)

V četrtem razredu je prostor samo še za enega učenca. V ta razred pa želiva priti dve puncici: Lejla in jaz. Zato je učiteljica predlagala, da tista, ki prva najde zlato runo, zasede mesto v razredu. Zraven je predlagala, da s seboj vzame vsaka po deset otrok za pomoč.

Takoj sem se lotila dela. Izbrala sem mojo najboljšo prijateljico Nejo, Evo, ker zelo dobro govori angleško, Marcela, ker je zelo zabaven, Živo, ker zelo dobro piše, Pio, ker je ničesar ni strah, Tima Pleška, ker zna voziti jahto, Elo, ker se razume z vsemi, Ulo, ker je dobra v judu, Petro, ker se razume z živalmi in Matijo, ker se povsod znajde.

Šli smo na pot in Tim je vozil jahto. Pluli smo po morju in naleteli na pirate, ki so nas napadli. A še dobro, da smo ob sebi imeli Ulo, ki jih je premagala. Naleteli smo še na sedem brodolomcev, ki so govorili angleški jezik. Zadevo sta rešili Živa in Eva z angleškim in slovensko prevajanjem. Nato smo se izgubili sredi morja. A v bližini so bili delfini, ki jih je Petra vprašala za pot. Delfini so ji odgovorili in pluli smo naprej. Prišli smo na cilj. Tam sta Pia in Ela vprašali župana, če nam da zlato runo. Župan jima je odgovoril, da nam jo da, če opravimo izziv. Seveda smo sprejeli izziv, da se prebijemo skozi labirint. Matija je skoval načrt.

Naslednji dan smo se odpravili v labirint. Ko smo že mislili, da se bomo izgubili, sva Neja in jaz našli pravo pot in našli smo zlato runo. Celotno pot nazaj nas je zabaval Marcel. V zahvalo pa smo tudi delfinom v vodo pometali vsak po eno ribo. Ko smo prišli nazaj, je učiteljica razglasila, da jaz dobim zadnje mesto v razredu. Bila sem presrečna!

Naja Dujič, 4. a

Gaja, 5.a

Strah v očeh

NOČ V ZAKLONIŠČU

(grozljivka)

Maša Lavrič

Branje dovoljeno učencem od 5.–9.

razreda

Zvonec zazvoni konec 7. šolske ure. Lina, Ana, Lucija in

jaz se odpravimo v knjižnico, ki je bila odprta samo do treh. V knjižnici iščemo knjigo, ki je bila na polici na drugem koncu prostora.

Medtem je odbila ura tri. Knjižničarka je začela pospravljati knjižnico in jo je zaklenila, ker je mislila, da ni nikogar več v knjižnici. Bile smo zaklenjene, a smo našle stranska vrata in ušle ven.

Na našo srečo se šola zapre šele ob petih. Do takrat, ko nas pridejo iskat starši, je še ena ura. Zato smo se odločile, da se gremo skrivalnice po celi šoli. Odločile smo se, da bomo raziskovale šolo. Našle smo zaklonišče. Sploh nismo vedele, da ga naša šola ima. Vstopile smo in videle, da je to zaklonišče neskončno, zato smo se začele vračati proti vhodu. Prišle smo do vhoda in videle, da je zaklenjeno. Ana je pogledala na uro. Ura je bila 17.15. Nobena od nas ni imela pri sebi telefona, da bi koga poklicale. Zaprli so nas v zaklonišče. Nismo vedele, kaj naj naredimo.

Lina, ki se ničesar ne boji, pa je rekla, da bomo že preživele eno noč v zaklonišču. Domislila se je, da si krajšamo čas tako, da kličemo duhove. Vzela je svečo in odšla globlje v zaklonišče. Sledile smo ji. Posedle smo se v krog in Lina je od nekod potegnila vžigalice in prižgala svečo. Začele smo klicati duhove s posebnim izrekom. Sveča se je kar naenkrat ugasnila. Jaz sem jo spet v strahu prižgala. Sveča je spet ugasnila. Lina pa se ni ničesar bala in prižgala luč. Luč je začela utripati. Vse, tudi Lina, smo se začele bati. Luč je ugasnila in se po dveh minutah spet prižgala. Na steni za nami je bilo s krvjo napisano: VSE BOSTE UMRLE, KER TUKAJ ŠE NIHČE NI PREŽIVEL. S strahom smo se sesedle na tla in se začele objemati in tresti. To nas je močno pretreslo. Luč se je spet ugasnila. Lucija jo je hotela prižgati, toda žarnica je pregorela. Ana je prižgala svečo in vse smo na koncu hodnika zaslišale škripanje vrat in ropotanje koles. Vse smo zakričale in se začele miriti. Medtem ko smo se mirile, sem jaz s strahom v očeh vprašala punce, kje je Ana. Vse smo pogledale tja, kjer je prej ropotalo. Tja se je najprej odpravila Lina, me pa za njo. Tam smo videle samo prevrnjena kolesa in Anino uro. Spet nas je obilil mrzel pot. Vrnile smo se do mesta, kjer smo prej sedele. Tam smo videle punčko z rjavimi lasmi, ki so ji zakrivali obraz. Stara je bila približno 9 let. Stala je pri miru, ko smo se ji začele bližati, se je zapodila v nas in nas porinila na tla. Videla sem njen obraz, imela je velike, rdeče oči. Kar naenkrat pa je izginila. Stisnile smo se na tla in zaspale.

Naslednje jutro smo se začudeno zbudile v zaklonišču. Okoli nas so bili naši starši in tisto dekletce, ki je bilo ponoči z nami. Pravijo, da nas je ona našla. Odpeljali so nas iz zaklonišča na parkirišče. Na tleh smo našle listek, na katerem je pisalo: MAŠČEVALA SE VAM BOM!!! Proti domu smo se odpravile peš. Prišle smo do prehoda za pešce, ko je Lino podrl avto. Odpeljali so jo v bolnišnico, a ni preživela.

Naslednji dan je bila ta novica objavljena v časopisu. Zraven je bila fotografija, na kateri je Lina ležala pod avtom. V ozadju slike sta bili tista deklica in Ana. Obe sta imeli blede polt in se nam režali.

Napisale: Kiara, Lana, Pia, Suzana in Kristina, 7. b

Strah v očeh

Strah v očeh

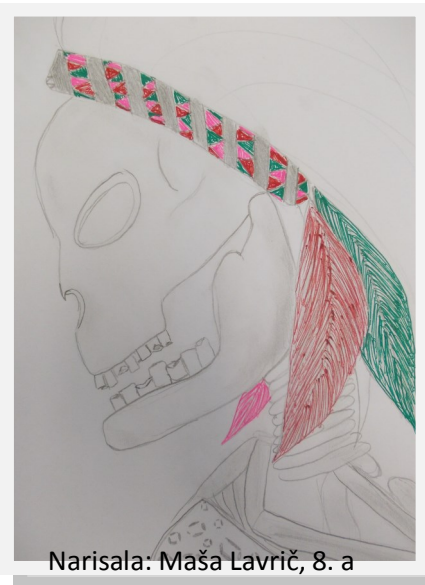
ZAKLET GOZD

Jaz in moja družina smo se odločili, da bomo šli med počitnicami tri dni v kočo, ki se nahaja v gozdu.

Nad mojo in sestrično sobo je bilo podstrešje, v sosednji sobi pa sta spala starša. Sam pogled na hišo in okolico mi ni bil všeč. Na srečo sva s sestro imeli skupno sobo. Ko sem razpakirala stvari, sem se odločila, da grem na sprehod. S seboj sem vzela slušalke in IPOD, da sem lahko poslušala glasbo. V hipu sem v grmovju zagledala velike oči, ki so gledale proti meni. Strah me je bilo in nisem vedela, kaj naj naredim. Obrnila sem se in po poti stekla nazaj do kočice. Med tekom so me začele boleti noge, zato sem se odločila, da bom do kočice hodila. Gledala sem nazaj, če me mogoče te velike oči spremljajo. Glasba na IPOD-u se mi je ugasnila. Prižgala sem jo nazaj in jo poslušala. Kar naenkrat je zapihal veter in glasba se mi je spet ugasnila. Zdaj mi naprava ni več delovala. Začela mi je utripati in pojavil se je napis: »This forest is haunted, if you don't leave you gona die!! (Ta gozd je zaklet, če ne odideš boš umrla!!)« Zdaj me je bilo zelo strah, začela sem teči in ko sem zagledala kočico, me je nekaj zgrabilo za nogo in odvleklo v gozd.

Zjutraj sem se zbudila v svoji postelji v koči. Zraven mene je bila sestra, ki mi je rekla, da so bili zaskrbljeni, ker me ni bilo v koči, zato so me šli iskat v gozd, kjer so me našli na tleh pri nekem velikem drevesu. Zdaj vsako noč sanjam o tem dnevu.

Suzana Medić, 7. b

Narisala: Maša Lavrič, 8. a

ZABAVA

Nekega dne je bila Nika sama doma. Starši so odšli v Italijo in odločila se je, da bo pripravila zabavo.

Bilo je poletje in odločila se je, da bo prijatelje povabila na njen zunanji bazen. Sms-je je poslala vsem prijateljem in v petek so se dobili pri njej doma. Nekaj časa so se kopali, se zabavali in igrali igre.

Ko pa se je nad vas spustila noč, so nekateri predlagali, da grejo v gozd. Najprej se niso strinjali vsi, potem pa so se vsi napotili. V gozdu so fantje predlagali, da se gredo skrivalnice. Nika se je skrila za drevo in počepnila. Čez nekaj časa je slišala, da so nekateri že odkriti, zato se je dvignila, da bi videla, kje so ostali. Nasproti nje sta stala drevo in grm, ki ga je oblivala lunina mesečina. Za drevesom je videla megleno postavo, ki je ni dobro

razločila. Postava je bila podobna postavi majhnega dečka. Toda Nika se je preveč zagledala v nerazločno podobo in ni pazila, zato so jo prijatelji našli. Kmalu so odšli iz gozda in gledala je za sabo, da bi videla, če deček še vedno stoji tam. Še je stal tam, toda oddaljeval se je in videla je, kakšen je v obraz. Zelo se ga je prestrašila. Deček je bil star okoli 8 let in imel je bled obraz in oči polne vode, ki so sijale kot steklo. S prijatelji se je vrnila domov, kjer so se polegli v postelje in zaspali.

Naslednji dan so se odločili, da gredo na pokopališče. Seveda nihče od njih ni verjel v duhove, zato so vsi privolili. Nika in njena najboljša prijateljica sta vzeli ipod in slušalke in na pokopališču poslušali glasbo. Ko sta prišli do enega groba se je Nikina najboljša prijateljica Jana usedla na grob. Nika ji je rekla, naj se odmakne, toda Jana je ni ubogala. Kar naekrat sta zaslišali »Odmakni se!«. Dvignili sta pogled in Nika je videla fantka, ki ga je včeraj videla v gozdu. Fantek je rekel »Odmakni se, sediš na grobu mojega strica«. Jana ga je vprašala, kako mu je ime in odgovoril ji je: »Jan Nikolin«. Kar naekrat pa fantka ni bilo. Pogledali sta na grob in na grobu je pisalo: Zoran Nikolin.

Manca Nikolin

Maša Mlakar, 7. b

JAN NIKOLIN 2. 2. 2013

Umrl je DANES na DANAŠNJI dan....

Natečaj za (naj)hišnega ljubljénčka

Uredništvo Pr(a)ve besede je meseca novembra razpisalo Natečaj za najboljšega hišnega ljubljénčka. Dobili smo kar nekaj zanimivih in odličnih spisov o vaših hišnih ljubljénčkih. Veseli smo, da ste se potrudili in nam predstavili svoje živali. Vsa besedila so bila dobra, odločili smo pa se, da 1. mesto pripada sedmošolki Pii Bratož za bogat opis muce Cici. Drugo mesto je osvojil Viktor Mal Zupančič z muckom Nordom. Ostali – Klara Požarnik, Lia Gec, Vivi Dobnikar, Ana Vesel in učiteljica Saša Mulec Troha so osvojili tretje mesto. Vse, ki ste oddali prispevke, čakajo v uredništvu nagrade. Čestitamo!

Moja domača ljubljénka – Cici

Nekateri svoje domače živali dobijo v zavetišču, pri rejnikih ali na veterini. A zgodba moje mačke Cici je malo drugačna.

Cicin zaščitni znak - oranžna lisa na glavi

Neko zimo, pred štirinajstimi leti sta moja starša na vikendu zaslišala mačji jok. Odprla sta vrata in na tleh zagledala tigrast kupček nesreče. Ta kupček nesreče, ki sta ga poimenovala Cici, ni nikoli prišel do hrane. Cici je bila najmanjša in najbolj krhka mucka v divjem krdelu mačk. Ko je krdelo prišlo do hrane, so si najmanjši lahko obrisali nos, bili so podhranjeni. Cici nihče ni mogel pomagati – to je bil krog živali. Moja starša sta ji postregla hrano in mleko. Tega se mucka še dotaknila ni. Takoj sta ugotovila, da je nekaj narobe in jo odpeljala na dolgo popotovanje k veterinarju. Ta je Cici pregledal in ugotovil, da je bolna. Dobila je tablete in za vedno ostala pri nas. A takrat smo imeli še psa Blackyja. Ta je majhno bitje takoj sprejel za svoje. Cici se je z Blackyjem odlično razumela. Skupaj sta si podajala žogo, spala v isti košari ter se podila po stanovanju. Po naših izkušnjah se mačka in pes zelo dobro razumeta.

Čez dve leti pa se je rodila mala deklica – jaz. Takrat smo se igrali skupaj. Seveda pa vsemu enkrat napoči konec ... tako je Blacky nekoč zbolel za hudo boleznijo in čez nekaj mesecev umrl. Cici je bila potrta in vedno znova ga je iskala ... pa ga ni bilo nikjer, nikjer se ni skrival, odšel je ...

Mogoče se boste spraševali, zakaj je mucki ime Cici. Pa vam bom povedala ... Cici je beseda, na katero vedno odreagira. Seveda pa Cici ni le navadna tigrasta mucka, njen mačji bratec je bil ves oranžen. Zato ima Cici na glavi oranžno znamenje. Kljub temu, da je Cici stara že 14 let, je zelo vitalna in igriva. Mačke pa so nasploh zelo nezahtevne pri negovanju in skrbi. Potrebujejo le kanček pozornosti, hrano in stranišče. Lahko so celo same doma. A ne glede na to, Cici vedno vzamemo s seboj na počitnice. Cici vedno zelo uživa. Včasih na primer, ko delam domačo nalogo, skoči hop v moje naročje, hop na mizo in se usede na domačo nalogo. Še ko sedim v šolski klopi, z zvezka stresam mačje dlake in pomislim nanjo. Ciciin največji strah pa je robotski sesalec. Kljub temu, da se večina mačk na Youtubu na sesalcu pelje in uživa, je pri njej to malo drugače. Že ko zagleda sesalec, se skriva v omaro in v njej boječa preždi ves dan.

Moja muca mi res bogati življenje in brez nje bi bil moj svet pust. Zelo jo imam rada in upam, da je všeč tudi vam.

Pia Bratož, 7. b

Natečaj za (naj)hišnega ljubljénčka

MUCEK PO IMENU NORD

Pri nas doma imamo Norda. To je muček pasme Ragdoll, kar pomeni »punčka iz cunj«. Kadar je v naročju, se res popolnoma sprosti: se počutiš, kot da pestuješ plišasto igračko. Zdaj je še majhen (star je pet mesecev), a ker je zelo ješč, hitro raste in kmalu bo eden največjih mačkonov. Najraje je lososove priboljške. V igri najraje kotali svojo frnikolo, telovadi – skače pa ob mačji palici z miško na koncu vrvíce.

Zelo rad in veliko časa prespi. Dremucka v »gnezdu« na vrhu mačjega praskalnika. Od tam zviška opazuje dogajanje v dnevni sobi, drugo opazovalnico pa si je izbral na stolu pod jedilno mizo. Kadar gledamo televizijo, se nam pridruži na kavču. Zelo rad se tesno stisne in glasno zaprede.

Da mu ni dolgčas, mu družbo dela mačja prijateljica Donna, o kateri pa ne smem več povedati (bratec ne pusti – je njegova :).

Zabavno je, kadar ju skupaj najdemo v pralnem stroju.

Viktor Mal Zupančič, 4. b

OZI

Moj pes Ozi je mešanček, ki spominja na belgijskega ovčarja.

Najrajši je pečenega purana in piščanca.

Obožuje tek po travnikih in preganjanje konjev .

Vedno je dobre volje. Ko pridem iz šole, se me vedno zelo razveseli.

Čeprav ne razumem pasjega jezika, je moj najboljši prijatelj.

Vivi Dobnikar, 6. a

FRIKI

Meseca avgusta je naša družina dobila novega družinskega člana. To je psiček pasme Cavalier King Charles Spaniel ali Kavalir kralja Karla. »Kavalirčki« so majhna pasma psov, ki se je pojavila v 13. stoletju v Angliji. Takrat so bili nepogrešljivi hišni ljubljenci aristokratov. Bili so zvesti spremljevalci angleškega kralja Charlesa II., po katerem so dobili ime. Znale so štiri barvne kombinacije: belo-rjava, belo-črnorjava, črnorjava in rdečkasto-rjava.

Naš psiček Friki je belo-rjav. Mlajši sin Aljaž si ga je izbral pri vzrediteljici v Sromljah pri Brežicah. Odkar

ga je pripeljal domov, nam to ljubko bitjece napolnjuje dneve. Je vesel, radoveden, družaben, zaupljiv, vedno zadovoljen in pameten psiček, ki se hitro uči in prilagaja. Ni primeren za bivanje zunaj, vendar ima rad sprehode in igranje v naravi. Rad skače visoko v zrak in lovi muhe ter metulje.

Vsi v družini imamo radi pse. Pred tem psom smo imeli 13 let labradorca Ronija. Ko smo ga zaradi starosti in bolezni morali dati uspavati, nam je bilo zelo hudo. Potrebovali smo kar 3 leta, da smo se odločili za novega psa. Friki nam je prinesel veselje in novo energijo, saj nas vsak dan preseneča s svojimi vragolijami in novim znanjem. Pes pri hiši? To je zakon! Hov, hov!

učiteljica Saša Mulec Troha

MOJ HIŠNI LJUBLJENČEK

Moj hišni ljubljencek je pes Gala pasme aljaški malamut. Ta pasma prihaja iz Aljaske. Gala najraje je svežo zelenjavo, sadje, meso in pasje brikete. Zelo rada se družijo z nami, še posebej, kadar kaj jemo. Takrat si Gala določi vlogo stražarja mize. Je namreč najbolj lačen pes na svetu in je mnenja, da ji pripada del vsakega obroka.

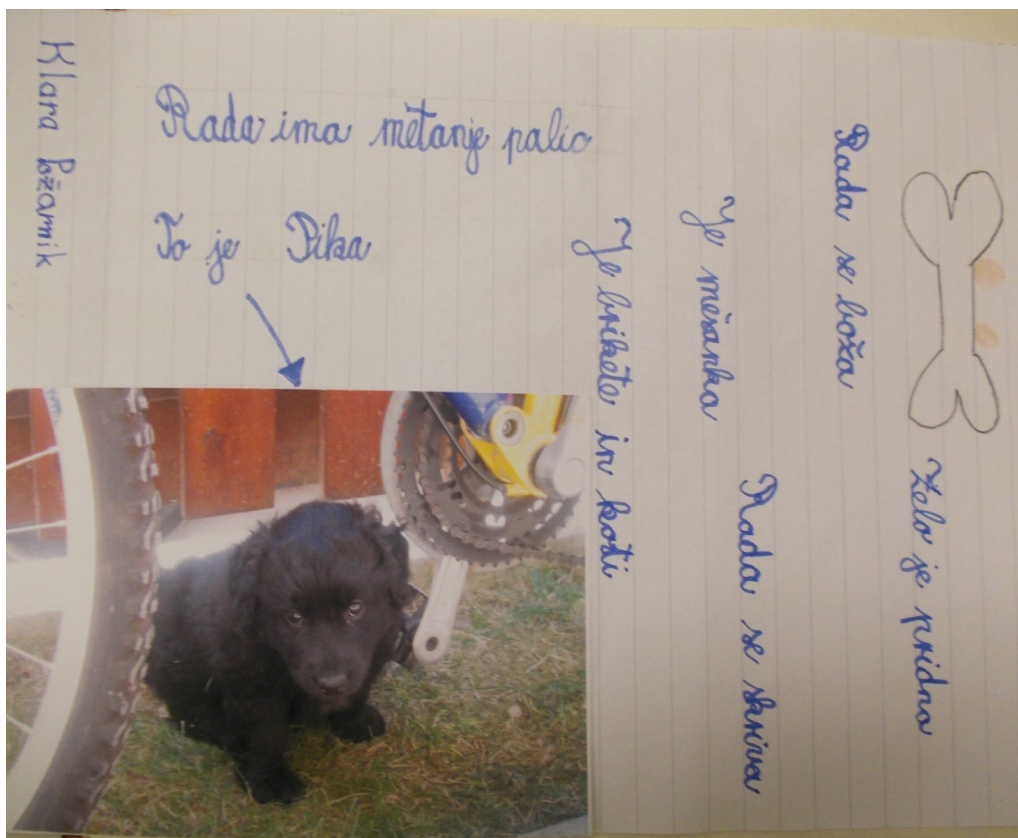
Gala obožuje dolge sprehode z nami in rada se igra z mano in bratom. Vsak večer prinese svoji igrački, ker se želi igrati. Včasih se z mojim bratom lovita kar po stanovanju. Najraje pa se boža na svoji mehki postelji. Kadar sliši sireno, zavija kot volk. Zato veliko ljudi misli, da imamo pravega volka.

Gala je zelo pridna, včasih pa tudi rada malo ponagaja. Ko je bila še mladič, je enkrat pregriznila kemični svinčnik in je bila potem več dni po gobčku čisto modra. In enkrat je doma na kavču naredila VELIKO luknjo. Zdaj takih lumparij ne počne več, še vedno pa rada našemu mačkoni Capiju izmakne kakšen njegov priboljšek.

Z Galo se rada igram. Galo imam zelo rada!

Lia Gec, 4. b

MOJA PIKA

Klara Požarnik, 5. a

NESA

Moja domača žival je pritlikavi resasti jazbecar po imenu Nesa. Dobili smo jo, ko sem bila stara eno leto. Je črne in rjave barve, veliko laja, a ne podi drugih živali (razen drugih psov). Najraje je pasje palčke in grizlja pasje piškote. Zelo rada se »crklja« in igra, zato nam nikoli ni dolgčas. Najraje se igra s svojo žogico, ki jo ima pred vrati. Imam jo zelo rada in zato upam, da bo še dolgo živel.

Ana Vesel, 3. a

horoskop

VODNAR

UČENEC: Učitelj, ki ga imate najraje, vas bo okepal, zato boste skoraj zmrznili. Ne boste mu ostali dolžni in okeпали ga boste nazaj, pri tem pa vam bodo pomagali vaši sošolci.

UČITELJ: Doma se boste zjutraj počutili kot super junak, zato se boste temu primerno tudi oblekli (v Super- mena). Vaši učenci bodo umirali od smeha.

RIBI

UČENEC: Srečali boste ljubezen svojih sanj. Pred njo/njim se boste osramotili z groznim kislim nasmehom. Hoteli se boste pogrezniti v zemljo.

UČITELJ: Sredi tedna boste v učence začeli metati krede, ker se vam bo od stresa čisto zmešalo. Zaradi tega boste morali na prisilni dopust v tople kraje.

OVEN

UČENEC: Ko boš dežural v hlevčku, te bodo učitelji zalotili pri popisovanju stene. Kupiti boste morali barvo in ste-no sami prepleskati.

UČITELJ: Nek devetošolec se bo prišel k vam razjokati zaradi neke punce, ki mu je strla srce.

BIK

UČENEC: Igrali se boste Indijano Jonesa in boste plezali in se skrivali po šoli. Zaradi tega boste dobili ukor.

UČITELJ: Zalotili vas bodo pri lepljenju nogometnih sličic, ki ste jih odvzeli učencem. Lepili jih boste v svoj album. Denarno vas bodo oglobili na 1005,00 EUR.

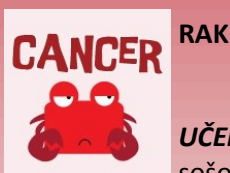
DVOJČEK

UČENEC: Odpravili se boste na ekskurzijo z avtobusom, v katerem vam bo nekako uspelo zažgati sedež. Priporočamo vam pobeg, ne samo pred zublji ognja, ampak tudi pred zobmi besnega voznika avtobusa ter učitelja.

UČITELJ:

Na šoli bo požar in vas bosta iz gorečega kabineta rešila dva pogumna prvošolčka, ki bosta zaradi tega postala slavna in do devetega razreda vam bosta najljubša učenca na šoli.

RAK

UČENEC: Med poukom boste zaspali in vaš sošolec vas bo porisal z alkoholnim flomastrom po bradi in nosu. Ko bo ure konec, se vam bodo na hodniku vsi smejali.

UČITELJ: Povzročili boste škodo v šolski kuhinji. Namesto čokoladnih ježkov boste naročili prave, žive ježke. Nekaj učenek bo omedlelo, ker bodo ježki preveč luškani.

LEV

UČENEC: Na šolskem hodniku vam bo spodrsnilo na mokrih tleh. Ker ste dobili novo šolsko omarico s številko 13, se bo za vas začela 7-letna nesreča.

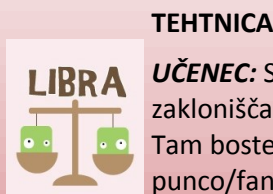
UČITELJ: Praznovali boste rojstni dan v šolski knjižnici, na katero bo prišlo veliko gostov. Presenetili vas bodo, zelo boste presenečeni in srečni.

DEVICA

UČENEC: Ta mesec bo za vas zelo ljubezenski. Na smučanju se boste z nogo zataknili v luknjo. Ven vam bo pomagala oseba vaših sanj.

UČITELJ: Ta mesec vam ne bo naklonjen, saj se vam bo v učilnico naselila domača žival — podgana, ki vam bo zgrizla vse učbenike, učne priprave in teste devetošolcev.

TEHTNICA

UČENEC: Slišali boste glasove iz šolskega zaklonišča, zato se boste odpravili pogledat. Tam boste srečali svojo simpatijo z drugo punco/fantom.

UČITELJ: Nadomeščali boste učiteljico prvega razreda. Na začetku vam bo šlo dobro, vse se bo spremenilo, ko vam bo en učenec začel krasti bonbone, ki ste jih pripravili za njih, če bodo pridni.

ŠKORPIJON

UČENEC: Ta mesec bo resnično mesec škorpiona. Vsakemu učitelju pred testom in spraševanjem omenite, da ste škorpion. Vsi se bodo prestrašili te besede in vam brez razmisleka dale petico. Ta mesec vam napovedujemo dvajset petic. S srečo.

STRELEC

UČITELJ: Uresničila se vam bo želja in minister za šolstvo vas bo poslal na izpopolnjevanje znanja za en mesec v Pariz v hotel s petimi zvezdicami.

UČENEC: V telovadnici boste s košarkaško žogo hoteli zadeti koš, ampak boste zadeli čistilko. Za kazen boste dobili enotedensko čiščenje šole namesto nje.

UČITELJ: Na lotu boste zadeli glavno nagrado, in sicer tritedensko križarjenje po Sredozemskem morju. Ko se boste vrnili v šolo, bo tam totalna zmešnjava.

KOZOROG

UČENEC: Med potresno vajo boš vprašan matematiko. Ko ti bo učiteljica postavila vprašanje, ki ga ne boš znal, bo zazvonil zvonec za potres. Imel boš srečo, ampak ko se boste vrnili v razrede, boš dobil enko.

UČITELJ: Zboleli boste za boleznijo sklanjatitis. To pomeni, da boste pozabili vse sklanjatve in boste samostalnike začeli uporabljati le v imenovalniku, recimo: "Maja se majejo ključ na vrat".

Sestavila: Maja Režonja, 7. b

Utrinki z delavnic za Bevkov bazar

Sama krasna dekleta!!!!

Yey!!!!

Original!!

Jaz sem pa naredila snežakca!!!!

Sama krasna dekleta!!!!

Glejte, kaj smo mi naredili!!!!

Jaz sem pa Božiček, hohoho!

Joj, Veron, nehaj se igrati!!!!

O, ta butasta nogavica, že spet mi nagaja!

MED ODMOROM

Tole še prilepimo, pa bo narejen še en zabojček.

Me devetošolke smo pa res face!

Ta pa nam je res uspela.

Maša, to pa mi ne gre od rok! Kaj pa tebi?

Tako je prav dekleta!

To je res preprosto. En, dva, tri, pa je že narejeno.

Tia, a ti gre dobro od rok?

A ni prelepa ta voščilnica?

Jaz pa imam pomarančne brke!

Obožujem pomaranče.

Hej, mi delamo medvedke!

Dobro jih razvaljaj, da se bodo spekli, Maj!

Kako se veselim teh glinenih piškotov, hahaha!!!

ALI SE ZNAŠ OBVLADATI? (test)

So ljudje, ki se znajo obvladovati in ne pokažejo vedno svojih čustev. Spet drugi se kdaj ne znajo obvladati in se zatečejo k nekontroliranim dejanjem. Večina ljudi pa se zna zadržati in jih čustva le redko izdajo. Kako je s tabo? Preberite vprašanja, odgovorite odkrito in seštejte točke!

1. Zaradi slabih ocen ti starši zaplenijo računalnik in ti ga prepovejo za en mesec? Kako odreagiraš?

- A Narišem računalnik in si predstavljam, da je pravi. **2 točki**
- B Zneseš se nad omaro in miško, ki ti je ostala v roki, vržeš domači mački. **3 točke**
- C Ko starši odidejo iz sobe, zakličeš: »Kdo hoče biti piflar?!« **6 točk**
- Č Za kazen jim vržeš skozi okno televizor. **10 točk**

2. Zadnjo šolsko uro vam učitelj podaljša pouk za še eno šolsko uro, ki vam je odpadla zaradi kulturnega dne. Kakšna je tvoja reakcija?

- A Mirno sprejmeš svojo kruto usodo. **2 točki**
- B Razmišljaš, zakaj še živiš. **3 točke**
- C Skočiš skozi okno ter zbežiš, obenem vpiješ: »Freedom!!!« **6 točk**
- Č Naslednji dan pred šolo organiziraš množične proteste. **10 točk**

3. Vsakdo kdaj izgubi potrpljenje. Kaj te najhitreje razjezi?

- A Ko ti nekdo »fuša« na uho. **2 točk**
- B Ko je hladilnik doma prazen. **3 točke**
- C Da ti sošolec vzame radirko. **6 točk**
- Č Ko izgubim ključe. **10 točk**

4. Pred semaforjem čakaš na zeleno luč, a se ta noče prikazati že petnajst minut? Kaj narediš?

- A Vzajem zvezek in se učim matematiko. **2 točki**
- B Delam se policaja in začnem usmerjati promet ter prečkam cesto. **3 točke**
- C Pokličem policijo, ministrstvo za promet in jih naderem. **6 točk**
- Č Izruvam semafor in zapustim prizorišče zločina. **10 točk**

5. Med sošolkinim govornim nastopom ti sošolec pokaže osle in jezik? Kaj pa ti?

- A Zaviješ z očmi in naprej gledaš in poslušаш sošolkin nastop. **2 točki**
- B Rečem mu, da je on osel. **3 točke**
- C Izredno grdo ga pogledam. **6 točk**
- Č Po končanem pouku obračunam z njim. **10 točk**

6. S starši se odpravite na morje in se zaustavite na avtocesti, kjer čakate zaradi gneče v koloni že tri ure. Pomikate se po polžje. Kaj narediš?

- A Poslušam glasbo in se smejim na ves glas. **2 točki**
- B Zaspim. **3 točke**
- C Pojem pesmico »Polžek leze, leze!« in kričim na njih, naj se hitreje premikajo. **6 točk**
- Č Pokličem gasilce, naj odstranijo avtomobile pred nami. **10 točk**

7. S prijateljico/prijateljem sta dogovorjena pred šolo ob 15.00, vendar ona/on zamuja pol ure. Kako sprejmeš njeno/njegovo opravičilo?

- A Saj je vseeno, pol ure gor ali dol! **2 točki**
- B Ne naredi mi več tega, mimo mene je šel strašeeeeen polž!!! **3 točke**
- C Malo sem jezna in jo rahlo za ušesa. **6 točk**
- Č Jezna jo brcnem v zadnjico in odidem. **10 točk**

70-50 točk

Na žalost se večinoma ne znate obvladati. V vašem življenju prevladujejo čustva. Hitro se spopadete s sošolci, sošolkami in učitelji. Kdaj izgledate kot razjarjeni bik v koridi. Malo brzdanja vam ne bi škodilo. Ko se vam zdi, da boste izbruhnili kot vulkan, si ponavljajte naslednje besede: »Mir, mir, mir, umiri se, saj mi bodo nekoč morda podelili Nobelovo nagrado za mir!« V uredništvu vam priporočamo, da se vpišete na tečaj joge, kjer boste našli toliko zeleni mir.

45-30 točk

Ni se vam težko kontrolirati, a se vam včasih preprosto ne ljubi. Kdaj skrivate jezo, kdaj pa planete na starše brez potrebe. Umirite se, ko ste v položaju, da kipi v vas kot v loncu. Z več discipline si boste pridobili dodatne točke tako pri učiteljih kot pri starših. Da o sošolcih ne govorimo. Še bolj vas bodo vzljubili. Ko se znajdete v položaju, za katerega slutite, da vam bo dvignil »pokrov«, si ponavljajte naslednje besede: »Peace, brother, peace!!! Peace, sister, peace!!!«

29-14

Vaše obvladovanje samega sebe je občudovanja vredno. Kdaj izgleda, da ste hladni kot led v koka koli. Lahko bi vas najeli Britanci, da stojite in stražarite pred Buchinghamsko palačo. Nič vas ne iztiri. V živite v svojem svetu in si mislite, da se ni vredno razburjati zaradi takih malenkosti. Kapo dol!!!

Sestavili: člani uredništva Uredili: Kristina Hrast in Kiara
Ferenc Stanko

KVIZ O EMONI

1. Pred koliko leti je nastala Emona?

- S) 1000 leti
- V) 15000 leti
- L) 2000 leti
- Č) enim letom

2. V katerem obdobju je nastala Emona?

- E) železna doba
- R) srednji vek
- Ž) stari vek
- I) obdobje pametnih telefonov

3. V katerem stoletju so se ljudje prvič naselili v Emono?

- T) sredi 1. stol. pr. Kr.
- I) 15. stoletje
- Č) 20. stoletje
- L) 21. stoletje

4. Zakaj so se ljudje in trgovci naselili na to območje?

- A) zaradi simpatičnega ljubljanskega zmaja
- B) prijaznih ljudi
- O) ugodne prometne lege
- P) zaradi prelepih žensk

5. Kje lahko vidimo ostanek obzidja stare Emone?

- Z) na Prešernovem trgu
- P) v Ulici Pohorskega bataljona
- E) na Mirju
- Č) v Stožicah

6. Kdo je bil takratnim Emončanom priljubljen bog?

- A) Jupiter
- M) Ekorna
- Ž) Anubis
- F) Borut Pahor

7. Iz česa so bile zgrajene mestne hiše?

- J) iz zlata
- A) iz ilovice in slame
- K) iz železa in betona
- O) iz kamna in opeke

Foto: 252Fwww.burger.si/252FLjubljana%252FSpomeniki_Emonc.htm%3B174%3B333

8. Kako so Emončani imenovali pokopališča?

- C) police
- N) nekropola
- B) pokopi
- I) zemljišča

9. Kaj stoji na Kongresnem trgu?

- K) kip učitelja Bojana
- Č) kip boga Zevsa
- E) Emonec (emonski meščan)
- F) kip najlepše ženske v Ljubljani

GESLO: _ _ _ _

_ _ _ _ _

Sestavila: Nej Fajon in Maša Mlakar

Letos praznujemo obletnico Emone. Poskusite rešiti kviz in dobili boste geslo, ki vam bo povedalo, čigavo leto je letos.

Rešitev: leto Emone

ŠOLSKA VEDEŽEVALKA FRANCKA BEVKOVIČ!

Vaša vprašanja o prihodnosti in težavah, s katerimi se soočate, lahko pošljete na moj e-mail: francka.bevkovic@gmail.com. Vedežujem iz kavne usedline, zelenega jabolka, kart UPS in mojih vsevidnih okroglih očal.

Spet sem tu, po dolgem potovanju po Dolenjski deželi naši, kjer sem si ogledovala prave mojstrice šloganja po metodi "šloganje iz šalce kafeta". Zraven sem spila toliko kave, da me še danes daje nespečnost. Z na novo osvojenimi znanji šloganja vam bom pomagala pri vaših vsakodnevnih težavah ter pogledala v vašo prihodnost.

Tina, ki obiskuje šolo Franceta Bevka v Ljubljani, mi je poslala mail in v njem sila pomembno vprašanje. Govori namreč o ljubezenskih problemih, zato sem ga obravnavala prednostno izmed vseh ostalih.

Takole pravi:

V našem razredu mi je en sošolec zelo všeč in je moja simpatija že dve leti. Velikokrat ga skrivaj opazujem, vendar ko me on pogleda, hitro pogledam drugam. Zadnjič, ko sem zasanjano strmela vanj med poukom glasbe in je on to opazil, sem bila škrlatna, po vratu so se mi delale rdeče proge od sramu. Prejšnji petek sem mu pri matematiki posodila svinčnik in bila silno ponosna, da je pisal z njim. Vendar ne razumem, zakaj je takšen do mene. Vedno ko ima priložnost, me pocuka za lase, me poškropi z vodo, ves čas me zafrkava in včasih spotakne, da se moram jeziti nanj. Halo??!!!

Povej mi, draga Francka, ali nama je usojena nesrečna ljubezen. Ali on ve, da je moja simpatija, ali bi mu morala to nekako povedati? Po vseh skrivnih znakih, ki mu jih pošiljam, bi mu moralo to biti že jasno.

Tina G.

Draga Tina, po metodi "šloganja iz šalce kafeta" je tvoja prihodnost zelo svetla. Tvoja simpatija čuti, da ti je všeč, zato se tudi tako obnaša. Rabiš pa seveda posebne metode, ki se jih je potrebno previdno lotiti, drugače lahko postane zadeva kočljiva. Lahko ga, recimo, vprašaš, tako da malo zaokrožiš okrog bistva ...recimo ...kakšne punce so ti všeč ...a ti je katera pri srcu ...kaj počneš v prostem času (da vidiš, kaj imata skupnega in da prebiješ led). Takšne reči!

Lahko pa ugibaš po drugih znakih. Recimo: v tvojih letih se velikokrat zgodi, da te kdo, ki ti je všeč, čisto ignorira, ker ga je sram; ne ve, kaj bi z zaljubljenostjo, zato jo skriva. Noče, da bi ga zafrkavali. Poleg tega pa ga je tako strah, da bi ga simpatija zavrnila, da jo prej raje nekako zavrne sam. Zato ti svetujem: zberi pogum!

Živijo! Sem nova na šoli. S starši smo se preselili iz vasi v mesto, kjer sedaj obiskujem novo šolo. Sošolke me zafrkavajo, da se "kmečko" oblačim, sošolci pa mi pravijo piflarka. Ne vem, kaj naj storim. Mi lahko pomagaš ?

učenka iz 7. razreda

Draga sedmošolka,

Sošolci enostavno niso navajeni sprememb, nekaj novega si, nenavadnega, pa še "tipajo", kdo si in kakšna si ... Vidiijo, da si lepo oblečena in imaš lepe ocene in ti zavidajo. Strah jih je, da boš boljša kot oni in te raje zbadajo, kot da bi te boljše spoznali ... Po metodi vedeževanja iz "zelenega jabolka" so ti zvezde zelo naklonjene. Do konca leta boš postala prava modna ikona. Našla boš prijateljice in zabavo.

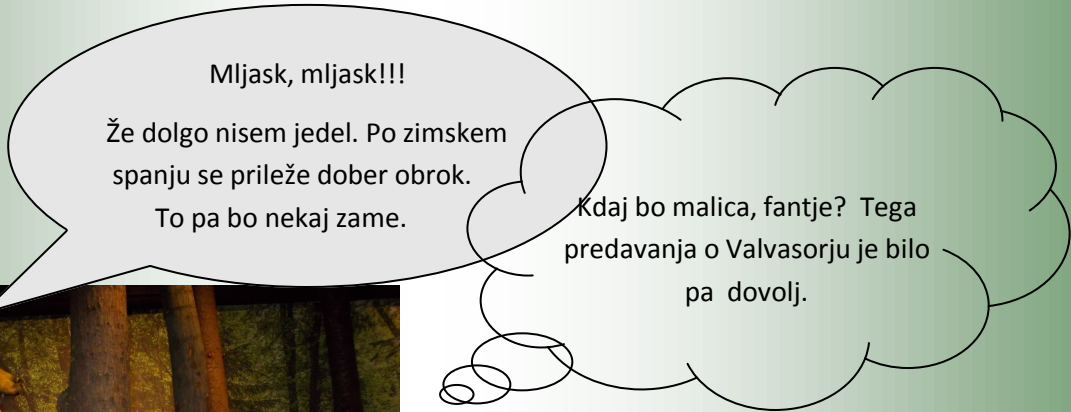
Mija sprašuje, kako se znebiti mozoljev na obrazu?

Draga Mija, tule je moj recept proti mozoljem. RECEPT: Potrebuješ:- 1 zeleno jabolko,- eno kilo mandarin

Potek: Olupiš mandarine, narežeš in si jih položiš na obraz. Ko si to opravila, ugrizneš v jabolko.

Med potekom si mrmraš pesem Katy Perry-Dark horse. Srečno!

VICI

V šoli se učijo, kako tvoriti stavke. Ob koncu ure je čas še za nekaj vaje.
 Učiteljica: "Tvorite stavek, ki vsebuje besedo ananas."
 Najprej se javi Špelca: "Ananas je tropski sadež."
 "Pridna," reče učiteljica.
 Metka: "Ananas je zelo dober."
 Učiteljica: "Tudi dobro."
 Na koncu dvigne roko tudi Janezek. Učiteljica mu da besedo. On pa: "Ata je jedel kosilo, A NA NAS je čisto pozabil."

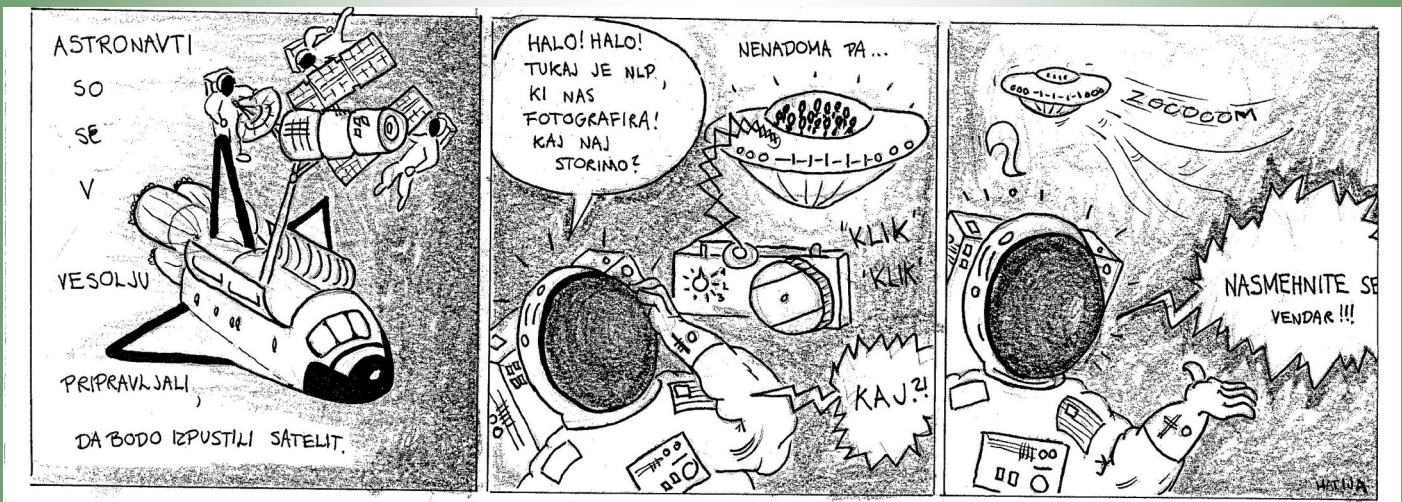
»Zakaj ima naš Janezek pri matematiki cvek?«
 vpraša mama učiteljico.
 "Zato," odgovori učiteljica, "ker nižjih ocen nimamo."

Jan se vrne domov iz šole in oče ga vpraša:
 »No, kaj ste imeli danes na urniku?«
 »Kemijo.«
 »In kaj ste se novega naučili?«
 »Kako lahko izdelamo dinamit.«
 »Kaj se boste pa jutri učili v šoli?«
 »Kakšni šoli?«

Pride Janezek iz šole s spričevalom in ga pokaže očetu:
 Oče: »Čestitam!«
 Janezek: »Zakaj, saj so na spričevalu same enke?«
 Oče: »Ja, čestitam ti, da si mi upal pokazati spričevalo...«

Janezkovega očeta povabi učitelj v šolo. "Vaš sin je slab učenec, pa še prepisuje povrhu! Kar primerjajte ti dve nalogi: napisal je enake odgovore kot njegov sosed."
 Oče prebere: "Kdo je največji slovenski pesnik? France Prešeren." "No, to še ni dokaz, da je prepisoval, saj sta oba napisala pravilen odgovor", protestira oče. "Gremo naprej," reče učitelj, oče pa prebere: "Komu je posvetil sonetni venec?"

Oba napisala: "Lauri". "Hm, včasih se zgodi, da dva učenca naredita isto napako...", reče oče. "Recimo, da vam verjamem," reče učitelj, "a kaj boste rekli o odgovoru na tretje vprašanje: »Kdaj se je rodil France Prešeren?« Pikčev sosed je napisal: »Ne vem.« Janezek pa: »Jaz tudi ne.«

Narisal: Matija Šprogar Perko, naš bivši učenec

Indijanci

Narisal: Martin Šprogar Perko

VIC INDIJANCI

